

Förord

4:e januari, 2003, någonstans på Jönköpingsgatan...

Vi befinner oss i de centrala delarna av Helsingborg några dagar efter nyårsafton, kylan ligger som en hinna över sundet och vägarna är täckta av snö. Den allsvenska premiären känns långt borta och de få diskussioner som förs kring stadens lag tycks mestadels beröra det negativa ekonomiska resultat, som fick till följd att kommunen tvingades gå in som borgenär och rädda klubben.

I en stad som Helsingborg med ca 120.000 invånare och trots sitt gynnsamma geografiska läge lider man fn av en enorm massflykt utav större företag, som utav olika anledningar flyttar sin verksamhet antingen till utlandet eller till någon av de två större regionerna i Sverige, (*Stockholm och Malmö/Köpenhamn*). Om de ansvariga inom kommunen vill förhindra denna negativa utveckling, samt kunna attrahera nya invånare/företag till staden, är det av yttersta vikt att det finns ett substitut eller alter ego om ni så vill som man kan identifiera sig med.

För mig och många andra i staden så innebär detta Helsingborgs IF, ett intresse som man delar med många andra och som under åren gett en såväl enorma lyckorus som begynnande magsår. Det är ett speciellt förhållande som råder mellan HIF och Helsingborgarna och så har det alltid varit, minns t ex min gamla morfar som var måttligt intresserad av fotboll, men ändå alltid höll reda på hur det hade gått för HIF.

Personligen väcktes mitt intresse någon gång kring 1987, klubben hade precis åkt ner i dåvarande division 2 och en viss Bosse Nilsson hade kommit till klubben. I motsats till tidigare tränare så lyckades han med konststycket att attrahera lovande spelare, istället för föredettingar till klubben. Något år senare anlände också en viss Ingvar Wenehed till klubben och det är förmodligen i mångt och mycket hans förtjänst till att man, tog steget upp till allsvenskan 1992.

Det var en kall kväll den 8:e november i Sundsvall. Efter att ha lämnat värmen i Skåne många timmar tidigare anlände man till -7 och istäckta gator, såg man någon sätta sig på ändan kunde man vara säker på att de var HIF:are. Väl inne på arenan träffade man fler förfrusna skåningar, många stod då samlade vid de öppna eldarna (gamla oljefat), dessutom värmdes spelet under stora stunder och slutsegern kunde skrivas till 6-1. Fick med mig tre saker från Sundsvall den kvällen, ett härligt minne, Mikael Ragvalds PUMA-keps och en förkylning, men det var det helt klart värt. Finns egentligen bara ett minne som hade kunnat slå det och det är SM-guldet 1999, men efter besvikelsen på Ullevi 1998 då vi förlorade guldet i sista omgången, bosatte jag mig i London året därpå. Nu i efterhand ångrar man sig ju att man inte fanns på plats, men vill ändå rikta ett tack till min dåvarande arbetsgivare för lånet av telefonen, tack också till mina kollegor på plats på Ullevi för direktrapporteringen.

År 2000.

Hösten då Sepp Blatter fick slå i skolatlaset och lära sig var Helsingborg låg.

Efter en intressant sejour utomlands kom man då hem till Sundets Pärla igen lagom till säsongupptakten. En viss Nanne Bergstrand hade tydligen kontrakterats och även om få ifrågasatte hans kompetens, tycktes ändå många tvivla på om det var rätt man för HIF. Många spelare från det forna guldlaget hade lämnat klubben och det var väl inte en allt för angenäm situation att komma till, spelet på plan vacklade också mycket i början och det dröjde väl i stort sett ända fram till att Michael Hansson klippte in 1-0 på Olympia i mötet mot Inter, som grabbarna gick att känna igen. När domaren efter vad som kändes som en evighet väl blåste i pipan så fanns det inte ett torrt öga i hela Helsingborg. Som den eviga optimist man är så hade man ju redan bokat semester, men istället för att åka till San Siro och uppleva miraklet på plats, hamnade jag istället i en liten Slovensk alpby. Räkna dock med att alla bybor vaknade av mitt skrik när Sven tog straffen. För mig som fick se matchen live på Italiensk tv så var tystnaden från kommentatorernas sida i samma stund, min revansch för att de tidigare hade pratat oavbrutet hela matchen.

- Veni, vidi, vici -

Kärnan.

Det var i denna vevan som jag utav en slump kom i kontakt med ledande personer i HIF's officiella supportergrupp Kärnan. Skall villigt erkänna att de tidigare supporterklubbar som funnits på Olympia förr om åren knappast hade fångat mitt intresse. Det tycktes som om det konstant var bråk, antingen interna eller med andra supporterklubbar och våld är inte och har aldrig varit något som jag ansett har med fotboll att göra. Den första kontakten gav istället ett seriöst intryck och då jag några månader senare fick en förfrågan om vara med och leda föreningen mott rätt väg så tvekade jag aldrig.

Efter att ha blivit invald som ordinarie ledamot i styrelsen fick jag ansvarsområdet skrifter, med huvuduppgiften att snarast möjligt dra igång en medlemstidning, ett sk fanzine.

Tillsammans med andra eldsjälarna tog skrivandet snart fart och första numret som döptes efter en låt av Helsingborgsbandet Red Stripe Skankers låg kort därefter redo att tryckas, en given succé. Till dags datum har ytterligare två nummer utgivits och utvecklingen på såväl layout som artikelmässigt har överträffat allas förväntningar. Bland de återkommande inslagen finns förutom medlemmarnas bidrag även artiklar från ordföranden i HIF Claes Johansson, Stefan Christensen / Aftonbladet samt Marjan Svab/HD. Det är min personliga förhoppning att även på sikt kunna inkludera bidrag från de båda andra supporterklubbarna till HIF (HIF's vänner & Raggeline).

Kärnan bara fortsätter att utvecklas och det är extremt givande att få vara en del av utvecklingen. Medlemsantalet ökar för fjärde året i rad och samarbetet med moderföreningen har aldrig varit starkare. Vissa av de tidigare supporterklubbar som förknippats med HIF har i folkmun varit synonymt med våld och huliganism. Detta är något som Kärnan inte vill förknippas med och vi jobbar än idag väldigt hårt på att försöka förändra folks inställningar och fördomar till supportrarna på Södra ståplats. Attityden bland gemene man håller dock på att förändras till det bättre och ett tydligt exempel på detta var när vi efter mer än ett års sökande efter en klubblokal, helt sonika fick tre erbjudanden inom en månad. En klubblokal var en absolut nödvändighet för att föreningen skall kunna fortsätta växa i samma takt, dessutom ger det allmänheten en möjlighet att med egna ögon få uppleva en levande supporterkultur.

Det känns positivt att gemene man nu äntligen börjar få upp ögonen för vad vi står för och inser att det är en seriös förening, med seriösa och dedikerade människor, som leder föreningen mot ett gemensamt mål:

"Att tillhandahålla Helsingborgs IF det stöd som föreningen förtjänar."

Såväl Ola Nilsson som Jozo Matovac lämnade båda föreningen efter förra årets slut. Jozo som tyvärr tvingas avsluta sin karriär pga skada och Ola som inte erbjöds något kontrakt för 2003. Båda, enormt uppskattade av fansen kommer att saknas till kommande säsong. Inte bara pga av deras fotbollskunnande men också för deras inställning och kärlek till klubben och dess supportrar. Minnet från Jozo's vansinnesrusch över hela planen, glidacklingen och framspejningen till Jesper Janssons mål i hemmamatchen mot Rosenborg i CL har etsat sig fast. Detta var säsongen 2000 då Jozo Matovac reagerade i Helsingborgs försvar och landslaget kallade. För övrigt samma år som 2m tyskt stål i form av Bayern Münchens Carsten Jancker retfullt enkelt plockades ner av en viss Ola Nilsson.

En Ola Nilsson som varit klubben trogen sedan ankomsten från Bromölla 1991, en spelare som alltid givit 100%, för klubben och för dess supportrar.

"The show must go on" brukar man ju säga och även om klubben ej längre anser sig behöva hans tjänster på plan hoppas jag de är medvetna hur stor betydelse han haft/har för klubben.

Om Rio-Kalle Svensson, en annan fd HIF legend kunde äras med en staty på Olympia vore det inte helt orimligt den dag man bygger om södra ståplats att döpa om den till: **"Ola Nilsson Stand"**.

Snart dags för premiär.

Nu stundar snart den allsvenska premiären och förväntningarna är lika höga som alltid. Trots ett negativt rörelseresultat som med all säkerhet förhindrar eventuella spelarköp känns det ändå rätt positivt. Truppen som till stora delar är intakt från förra året, då man för övrigt var segertippat verkar ingen längre tro på och just detta är något som jag tror kan vara HIF till godo.

Trots nyförvärven i form av Kenneth Rasmussen från Brändby, samt Gustav Andersson från IFK Göteborg tycks man av media vara borträknade från toppspekulanterna, men att slippa pressen och kunna slå ur underläge är något som man inte har haft möjligheten att göra på länge och det skall definitivt inte ses som något negativt.

Truppen har luftats en del under försäsongen och man kan inte annat än att se fram emot premiären med tillförsikt. Det har träningsspelats en del under januari-mars, så här gick det:

Speldag	Motstånd	Resultat
Fre 2003-01-31	HIF-Ängelholms FF	2-1
Lör 2003-02-01	HIF-BK Frem	3-0
Fre 2003-02-07	HIF-Trelleborgs FF	1-0
Lör 2003-02-08	HIF-IFK Malmö	2-1
Lör 2003-02-15	HIF-Farum B	1-2
Tor 2003-02-20	HIF-Östers IF	4-1
Ons 2003-02-26	Falkenbergs FF-HIF	1-4
Mån 2003-03-03	Stabaek IF-HIF	0-0
Ons 2003-03-05	Molde FK-HIF	0-1
Tor 2003-03-13	HIF-Strømsgodset IF	1-1
Lör 2003-03-22	HIF-BK Häcken	3-0
Lör 2003-03-29	HIF-AB Köpenhamn	0-2

Hur bra är vi egentligen ?

Med facit i hand så kan man ju likt de flesta träningsmatcher ta ovanstående resultat med en nypa ”Jozo”, för oavsett hur det har gått tidigare i år är allt detta glömt i och med den allsvenska premiären den 6:e April. Det är först då vi får bevis på hur pass bra eller dåligt motståndet i träningsmatcherna har varit, det är först då spelarna får bekräftelse på om uppladdningen har varit rätt, det är först då man skickar in Bob Hund´s **”Det är nu det börjar”** i CD-spelaren...

Jag höjer garden och sticker ut hakan: Guldet kommer hem till Helsingborg i år.

/Robert Schuller

Premiärdags i Göteborg (2003-04-06).

Klockan är strax efter halv åtta när jag väcks av min krigsalarminspirerande klockradiomelodi, huvudet dunkar rejält och jag börjar ångra den sista Whiskyn kvällen innan. Ett par snabba drag med rakhyveln och en snabbdusch senare är man så nära representativ som det går att komma en söndagsmorgon. Tar bilen ner till Bjäregatan 8-10 på Eneborg där man möts av övriga pigga och mindre pigga kollegor som redan är i full gång med att sy flaggor och lasta diverse drycker i fordonen som står parkerade utanför. Efter en snabbkalkyl kommer vi fram till att x antal flak öl och läsk bör räcka till de fyra fullbokade bussarna som står redo vid Idrottens Hus. Vid ankomst till IH blir det omlastning, det är redan rätt mycket folk och reseorganisatörerna verkar ha det lika hett om öronen som vanligt. Jag o Nimmaz lämnar sällskapet för ett ögonblick och efter att ha parkerat bilarna och inhandlat frukost på Statoil börjar folk bestiga bussarna. Själv är man ju lika företagsam som vanligt och hamnar därför på den sista och försenade Malmö bussen som anländer till IH en fashionabel kvart efter de tre andra bussarnas avgång. Väl ombord möts man av många nya ansikten, men alla verkar vara på gott humör och snart är även vi på väg mot Göteborg. Resan fortlöper som vanligt, mycket ljug om svunna tider samt en exklusiv visning av nya Kärnan filmen. Hinner även med ett par Hansa pils innan det är dags för ett uppskattat stopp någonstans i Halland.

Vi ankommer till Göteborg runt 1300 och dagen till ära har puben Bryggeriet på Avenyn abonnerats. Det visar sig vara en positiv överraskning då den är såväl lagom stor som att personalen visar god service. Att Joao Matovac dyker upp mitt i måltiden gör ju inte saken sämre och efter ett kort tacktal från hans sida utbryter de flesta i sång:

- *Oh ah Matovac, Say oh ah Matovac*

Kan inte klandra Jozo som tycktes få en tår i ögat, efter att ha växlat ett par ord med honom i foajén tar jag ett snabbt foto innan jag drar mig mot herrarnas – jävla Guinness, tänker jag för mig själv medan jag desperat försöker slå mig fram emot herrarnas. Väl framme – ahhh befrielse. Öppnar ögonen och ser till min förvåning en MFF-halsduk ligga i urinoaren framför mig. Tom Rune Smith hade vägrat ta på sig den, tänker jag för mig själv innan jag beger mig ner för att beställa en ny Guinness.

Klockan 1430 och snart matchstart.

Ett visst oönskat klientel äntrar puben samtidigt som man kan höra från uteserveringen:

- *Hata hata hata Göteborg.*

Det visar sig vara ett gäng smågrabbar som tydligen tittat för mycket på en viss Herr McIntyre dokumentärer och ett simpelt ”Håll käften bonnjävlar” räcker för att få tyst på gruppen.

Med poliseskort visas vi vägen mot matcharenan och det är en mäktig ensamble på 250-300 man som med bestämda steg korsar avenyn i riktning mot gamla Ullevi. Vi hinner knappt mer än att komma in, beställa en kall öl innan matchen är igång. En snabbtitt på laget och inga direkta överraskningar, så skönt att det äntligen är premiär. Kan man egentligen säga så som HIF:are ?

Vi som inte har vunnit en bortapremiär sedan man bara var en glimt i farsans ögon, eller för er som varken känner mig eller min far, tidigt 60-tal. Väl inne på arenan dröjer det inte mer än femton minuter innan Lindström hittar en fri Gustaf Andersson som med en elegant yttersida lyckas vrida bollen förbi en utrusande Dick Last, 1-0 och man är i himlen. Folk flyger fram o tillbaka runt där jag står, alla verkar i ett enormt lyckorus, men lyckan varar inte mer än ett par minuter då Kenneth Rasmussen lyckas med konststycket att nicklobba över en utrusande Fredrik Larsson, 1-1 och ÖIS har knappt fått låna bollen – grymt.

Därefter böljar spelet lite fram och tillbaka man känner en viss osäkerhet från de båda lagen, dvs fram till en viss Alvaro Santos i en rörelse tar ner ett inlägg med huvudet, samtidigt vänder bort försvararen och klipper till på volley – 2-1 och nu når glädjen inga gränser. Sången från bortasektionen dominerar på Gamla Ullevi, i varje fall under ett par minuter fram till ett ÖIS anfall där efter en diskutabel situation domaren pekar på straffpunkten:

- *Va fan...han rör honom ju inte...domarskandal, han har sålt sig som en hora.*

Trots att domarens popularitet nu förmodligen är i klass med att Saddam skulle gästspela på en Amerikansk Country Club, håller han fast vid sitt ursprungliga, om än tveksamma beslut. Straffskytten kliver fram och placerar bollen i målvaktens högra hörn, skynd av folk framför sneglar jag upp mot Storbildskärmen och ser Fredrik gå åt rätt håll och klistra bollen. Jubel och mental stämning utbryter bland bortasupportrarna, äntligen har rättvisa skipats tycks alla vara ense om. Ett par minuter senare tar vår egen Messias och avgör matchen med en konstspark, 3-1 och nu känns ÖIS som ett besegrat lag. Det är inte utan en viss stolthet i kroppen som man bevittnar domaren blåsa av den första halvleken.

Andra halvlek har knappt hunnit börja innan en viss Valter Tomas Jr beslutar sig för att sparka ner Alvaro Santos, sånt som kallas landsmannatackling? Sammanstötningen tar så illa att Helsingborgs Messias tvingas utgå, han bärs ut på bår och ersätts av John Pelu. Just John är delaktig i framspelningen till kvällens sista mål signerat Lars Bakkerud, som efter x antal piruetter i ÖIS straffområde enkelt kunde placera bollen i Last's vänstra hörn. 4-1 och spiken i kistan.

På hemresan diskuterades det mest hur pass allvarlig skada Santos hade ådragit sig, svaret fick vi två dagar senare: En korsbandsskada och beräknad frånvaro 8-10 veckor. Ett positivt besked trots allt då de första rapporterna tydde på att korsbandet skulle vara av helt, detta hade då inneburit att Santos varit borta för resten av säsongen. Värt att notera i övrigt är att det var första gången som Kärnan arrangerade bussar med andra utgångspunkter än Helsingborg. Ett recept som verkade lyckat och som säkerligen kommer att upprepas. Bland annat fanns en buss som utgick från Hässleholm, en annan från Malmö. Just på Malmöbussen kläcktes för övrigt myten om en viss Dan Andersson, aka Jesse Ventura. Stackaren fick efter att ha röjt sin identitet under hemresan stå ut med diverse skrönor från en nyss hemkommen anglofil.

Kvällen avslutades för egen del i lokalen där jag efter att ha lossat en del saker som varit med på bussarna, i lagom tid till SVT-sporten slängde i mig en halv kebabpizza. Lite senare begav jag mig hemåt, trött men både mätt och belåten.

Örgryte IS-Helsingborgs IF 1-4 (1-3)

0-1 Gustaf Andersson (15)

1-1 Självmål (17)

1-2 Alvaro Santos (36)

1-3 Alvaro Santos (43)

1-4 Lars Bakkerud (65)

Varningar

Örgryte IS: D Lohm, M Johannesson

Helsingborgs IF: M Lindström

Domare: Stefan Johannesson

Publik: 5385

Hemmapremiär (2003-04-13)

Dagen till ära hade nykomlingen och gamla storklubben Östers IF från Växjö fått äran att beträda Olympias perfekta gräsmatta. Öster som i premiäromgången åkt på en rejäl uppvisning från regerande mästarerna Djurgården som vann i Småland med 4-0.

HIF stärkte av segern i Göteborg men utan skadade Alvaro Santos skulle bara promenera hem segern, de tre poängen var redan i hamn om man pratade med folk i allmänhet. Det var också HIF som tog kommandot från starten och drog upp ett vansinnigt tempo med säkert och initiativrikt passningsspel. Närmast mål kom Eldin Karisik vars distansskott klockrent träffade stolpen och sen retligt rullade längs mållinjen och ut igen. Det var här som matchen fick en helt annan bild och nu i efterhand känns sekvenserna som två helt olika matcher. Öster började pressa bollhållaren intensivare och HIF ...slutade spela. I 21:a minuten trillade 1-0 in till gästerna och precis när man hämtat sig från chocken var det dags igen. 0-2 stod det på anslagstavlan när minutvisaren tickade in i den 28:e minuten. Om någon hade tappat ett mynt på läktaren så hade man säkert vänt sig om och undrat vad som orsakade oväsendet, så tyst var det. En stad i fullständig chock.

I pausen utgick Eldin Karisik till förmån för Tommi Grönlund som efter en misslyckad brytning såg helt uppgiven ut, trots han endast varit på planen i drygt 5-10 minuter. Hasse Eklund bytte av John Pelu och Martin Fribrock ersatte en för dagen helt osynlig Lars Bakkerud, allt i hopp om att få fart på laget. Formationen ändrades till 3-4-3 och helt plötsligt såg man Jeppe Janssons blonda kalufs oftare i Östers straffområde än i det egna, en inte helt vanlig företeelse. Med undantag av Hasse Eklund's genombrott och precisa skott som med visst besvär räddades av Östers målvakt Stringheim lyckades HIF inte skapa speciellt mycket. Ironiskt nog så var det istället Öster som i den absolut sista minuten lyckades få in trean efter att Micke Gustafsson elegant (men klantigt) klackat bollen bakåt mot var han trodde Fredrik Larsson stod. Till Mickes fasa var det istället Peter Gitselov som stod där och förnedringen blev total.

Helsingborgs IF-Östers IF 0-3 (0-2)

0-1 Mikael Thomasson (21)

0-2 Johan Mattsson (27)

0-3 Peter Gitselov (91)

Varningar

Helsingborgs IF: C Andersson

Östers IF: D Hamzo, K Gorkss, J Mattsson

Domare: Keijo Hyvärinen

Publik: 11564

Konkurshotet närmar sig.

Ett inslag på Sveriges Radio Malmöhus får hela Fotbolls Sverige i gungning. Helsingborgs IF har akuta ekonomiska problem och skulderna estimeras till i runda belopp 39.000.000:-. Bara att skriva själva beloppet får en att skaka på huvudet. Ringer självmant genast upp Helsingborgs IF's Ordförande Claes Johansson som klart övertygande försäkrar mig om att situationen inte är värre än tidigare och att de senaste nyhetsrapporterna inte kommer att inbringa några nya obehagliga överraskningar. Jag diskuterar saken vidare med kontakter inom media samt supporterklubb och överallt råder det ett lugn – det ordnar sig, så illa kan det inte vara.

Det är först när man någon dag senare får höra talas om ett extrainsatt styrelsemöte på Olympia, där kommunens representanter har begärt att få en handlingsplan som oron riktigt slår en. Är själv en av de trogna som väntar utanför Olympia i hopp om att få svar på några av alla våra frågor. Representanter från diverse tidningar finns också närvarande och jag svarar lite motvilligt men artigt att jag inte är så insatt, att jag inte riktigt vet vad som diskuteras där uppe i konferensen. Försöker även luska efter eventuell information som de lyckats få fram men även här kammar jag noll. Stora delar av Kärnans styrelse dyker upp för att likt mig försöka få klarhet i vad som händer och just då öppnas dörren. Medlemmar från HIF's styrelse lämnar bygget, de flesta med spända ansiktsuttryck och så kommer då Claes i sällskap med Jerker Swanstein halvloggandes ut mot bilen. Journalisterna springer efter ihop om att få en kommentar men förgäves, jag ser hur de båda styrelsemedlemmarna gestikulerar : Inga kommentarer.

Vi blir kvar med våra frågor långt efter att samtliga journalister har gett sig av för att avlägga rapport om vad som precis inträffat. Vaktmästaren Janne Bengtsson dyker förbi med ett uppmuntrande ord och medan vi står där och samspråkar kommer helt plötsligt Kjell Jakobsson tillbaka. Det märks att Kjell har stor erfarenhet av affärer, han berättar mycket utan att egentligen avslöja någonting. Utöver talets gåva har han en avslappnad och ödmjuk inställning vilket gör att man omedvetet leds in i en slags trygghet. Kanske är det situationen som just vid detta tillfälle känns så överkligt att man bara vill suga åt sig allt som är positivt. De flesta av oss gick i alla fall därifrån med gott mod, stärkta av Kjells försäkran om att vi trots allt skulle kunna sova gott när väl natten gjorde sitt intrång. Morgonen efter informerades all personal på Olympia om den akuta situationen och styrelsen som bara dagar innan försäkrat oss om att allt skulle ordna sig, ställde sina platser till förfogande.

Torsdag 17/4 – Imorgon är det hemmamatch mot GIF Sundsvall och man hoppas ju givetvis på en seger. Dels för lagets bästa men allra mest för att det varit så mycket negativt den senaste tiden och man är i desperat behov av något upplyftande. Det har blivit mer och mer tydligt att man oroar sig så enormt att det tom börjat påverka ens vardagliga liv. Har i skrivande stund inte sovit en hel natt utan avbrott på närmare två veckor nu och än mer skrämmande är att man stundtals drabbas av humörsvingningar värre än en 7-barns förälder. Det har nästan blivit som en drog, dag efter dag skummar man tv-program och tidningar i hopp om att finna något positivt. Det har tom blivit så illa att jag börjat smygläsa Kvällsposten, en blaska som vi alla vet egentligen inte är mer än en exklusivare variant av MFF's programblad och därför totalt bortkastad tid för en HIF-are. Värst av allt är att det finns inga positiva nyheter att tillgå för tillfället, bara fler negativa. Med tanke på den rådande hopplösheten så kan man ju inte låta bli att undra vad som egentligen händer om någon (Gud=Alvaro förbjude) skulle få för sig att åter igen spela 501 med Sundfors, vem skulle förbundet ha bötfällt – Helsingborgs IF ?? – Njae, klart tveksamt.

Satt och begrundade var och när det började gå fel och som en slump hittade jag följande utdrag i Helsingborgs IF verksamhetsberättelse för år 2000, ironi ?

”Framtiden för HIF innebär för HIF:s del fortsatt satsning. I varje fall så länge Claes Johansson sitter vid rodret. Det har funnits lägen då klubben kunnat slå sig till ro, betala sina skulder och ha det lugnt och skönt.”

2003-04-18

Inför hemmamatchen mot GIF Sundsvall uppmanades den gemene Helsingborgaren att gå man ur huse för att stötta sitt lag i dessa svåra ekonomiska tider, hela 6345 personer ställde upp. Vad resten av invånarna i vår stad sysslar med är för mig personligen en gåta men egentligen borde man inte längre bli överraskad. Det är en gammal debatt som återigen har blivit aktuell, nu egentligen mer än någonsin tidigare - Vi mot dem. Det är här vi supportrar skiljer oss gentemot den vanlige åskådaren/besökaren. Inte fan sitter man hemma med familjen och målar ägg när klubben i ens hjärta spelar hemmamatch och nu mer än någonsin behöver ens stöd? Detta är som sagt var ingen ny debatt och jag besparar er också därför en vidare utveckling av ämnet, då den enligt tidigare erfarenheter inte leder någonvart. Det enda jag vill poängtera är att när det åter igen blir dags för spel i de Europeiska cuperna så vet jag vem/vilka jag hade prioriterat vid biljettförsäljningen, hoppas att ansvariga inom klubben också delar den uppfattningen.

Matchen i sig var kanske inte den mest välspelade man upplevt på Olympia men ack vad skönt det var med en trepoängare. Redan i den sjunde minuten tog "Gus" vara på returen från Gustaf Anderssons stolpträff och kunde enkelt göra 1-0. GIF Sundsvall som bevisligen är ett tungt och starkt lag att möta stod upp väl även om de inte lyckades att skapa några direkta målchanser. Planens bästa spelare för dagen Gustaf Andersson klippte in 2-0 i början på andra halvlek sedan han kommit fri med målvakten, även om gästerna bjöds på en tvivelaktig straff och kunde reducera till 2-1 kändes segern aldrig direkt hotad. Innan dess hade dessutom Hasse Eklund missat en straff för hemmalaget. Till skillnad mot förra hemmamatchen (Östers IF) så var detta en laginsats. Det kändes som om spelarna ville visa de "6300 – med hjärta" på läktarna att man kan prestera avsevärt mycket bättre än vad man visat upp senast.

Lite senare uppe i konferensen utspelade sig följande ironiska samtal mellan Claes Johansson (avgående VD) och en av Kärnans medlemmar som gick runt med en insamlingsbössa:

Kärnan medlemmen - Skänk en slant och rädda klubben

Claes Johansson - Jag har redan lagt två tjugor i en annan bössa

Kärnan medlemmen - Då har du lagt 60:- mindre än Hasse Borg

Onsdagen den 23 april 2003 är den dag då klubbens öde bestäms av Helsingborgs politiker. En konkurs känns för tillfället inte som ett alternativ då staden i sådant fall skulle gå miste om de fodringar som man har på klubben. Däremot finns det en risk att man i stort sett beordrar den kommande styrelsen att sälja av spelare för att täcka akuta kostnader och gör man detta så är kanske inte elitlicensen längre det största hotet mot vår vistelse i allsvenskan. Med all rätt? – känner man en stor oro för vad som komma skall.

Helsingborgs IF-GIF Sundsvall 2-1 (1-0)

1-0 Mikael Gustavsson (7)
2-0 Gustaf Andersson (52)
2-1 Tommy Bergersen (56)

Domare: Lars Kratz

Publik: 6345

Folkpartiet & Miljöpartiet.

Så heter partierna som inte ställde sig bakom kommunens beslut att gå in och ekonomiskt rädda Helsingborgs IF, kanske tål att tänkas på nästa gång det är dags för kommunalval. Tack och lov så finns det trots missnöjespartier som fiskar efter billiga röster fortfarande en majoritet med gott intellekt som leder vår stad. Dessa röstade också för i den högst aktuella frågan om Helsingborgs IF:s fortsatta existens. Naturligtvis så blev det ramaskri, främst då i Expressen som återigen framhävde sitt hat mot Helsingborg som stad i helhet och Helsingborgs IF i synnerhet. Direkt pinsamt blev det när man efter en veckas intensiv bevakning inte längre fann något negativt att skriva om och började dra upp rena petitesser som värsta nyhetsbreaket.

Det råder delade meningar om att Helsingborgs kommun nu åter igen går in som borgenär åt Helsingborgs IF. Inte minst har kritiken varit hård från helsingborgarna själva och enligt mina egna teorier så grundar detta sig i flera orsaker, bland annat detta:

Kommunals personal strejkar för högre löner – Det finns en viss irritation att kommunen tycks ha hur mycket pengar som helst till en fotbollsklubb men är obenägna till att höja lönerna inom den offentliga sektorn. Det är genom falsk information som man givits bilden att HIF får pengar som egentligen varit avsedda för sjukvården, barnomsorgen etc, den verkliga bilden är en helt annan. Sanningen kommer alltid fram om än lite sent ibland då den inte säljer några lösnummer.

”Kommunen skänker HIF flera miljoner om året medan vi får nöja oss med ett par tusen”

En kommentar som man har hört till leda och som oftast är fallet med hörsägen är det också totalt felaktigt. Alla idrottsklubbar i Helsingborgs kommun har rätt till verksamhetsbidrag men att jämföra stadens största förening med småklubbar från landsbygden är om än nobelt, fortfarande idiotiskt. Minns med ett gott leende själv tillbaka på min tid som aktiv i Högaborgs BK, en liten förening vars mål aldrig varit/är att utmana Helsingborgs IF eller andra klubbar på elitnivå. Ändå bildade man sig undermedvetet (med eller utan påverkan från omgivningen) en negativ bild om Helsingborgs IF. Då precis som idag, är Högaborg & HIF ledande i kommunen när det gäller ungdomsverksamhet och att det var ett så kallat klassiskt lillebrorssyndrom som min egen omgivning led av har man ju förstätt nu i efterhand. Dock är jag inte lika säker på att alla har kommit till insikt med detta utan att ett visst ”hat” mot Helsingborgs IF fortfarande består.

Det finns en bondmentalitet i Helsingborg - En desperat vilja hos flera invånare att vara lite finare och bättre än alla andra. Skulle man sedan inte klara av uppgiften så måste man ju säga motsatsen, allt för att mildra resterna av sitt eget misslyckande. Ett tydligt exempel är stödet till stadens stolthet - samma personer som drack skumpa vid Kärnan trapporna en höstkväll 1999 efter att guldets säkrats några timmar tidigare i Göteborg, tar nu avstånd från föreningen när det blåser motvind. Kvar att samla upp resterna finns endast ett fåtal men lojala fans.

Det har varit mycket upp och ner under den här perioden, den ena skandalen har upptäckts efter den andra och frågan är om det egentligen är slut nu – eller vi kan vänta oss än värre avslöjanden längre fram? Hoppas fortfarande att man skall vakna upp och finna att alltihop endast varit en mardröm, men i takt med att jag nyper mig på fler och fler ställen så kommer man till insikt med att så är dessvärre inte fallet. Till slut blev de negativa insändarna i lokaltidningen tillsammans med Expressens hetsjakt på klubben för mycket, varpå jag undvek sportnyheterna under två veckor.

Vi vallfärdar mot skräddarnas mecka (2003-04-26).

Eller så var det i alla fall tänkt, men med tanke på vad som hänt under de senaste veckorna så hade samtliga involverade i föreningen (inkl. resavdelningen) haft lite väl mycket att stå i, varpå resan till Borås blev lidande. Trots kort varsel och varierande kvalitet på reseinformationen så blev vi trots allt ca 70 personer till bortamatchen mot IF Elfsborg. Bussen som avgick från Malmö var nästan halvfull när den anlände Helsingborg för att hämta upp resten. De så kallade ”korvgubbarna” som nyligen rekryterats till resorganisationen hade förberett allt väl och humöret var som alltid på topp. Kan med säkerhet säga att tom min gamla Indiske vän Rashiid, som äger en cornershop på Banner Street i London hade varit nöjd med försäljningsutbudet. Rashiid’s egna motto var/är ”Det jag inte har – är inte heller värt att köpa”

Bussen svänger av vid Varberg och följer väg 41 mot slutmålet Borås. I höjd med Kinna konstaterar jag att varenda gång jag tittar ut genom fönstret så svänger vägen åt höger, vilket antingen tyder på att man just här har världens största rondell eller att jag börjar tröttna på vägen.

Strax innan 12:30 anländer vi så till Borås och med personlig guidning från delar av Guliganerna (Elfsborgs supporterförening) hittar vi slutligen till McEwan’s – där såväl mat som dryck erbjuds. Efter en ljummen pytt-i-panna och tillhörande Guliganöl (fö exakt samma öl som Kärnan Bier) så bär det av mot stadion. I bussen som är fylld med förväntansfulla HIF:are är även Ivan den förskräcklige med – en Elfsborgssupporter så laddad att tom hans egna valt att ta avstånd från honom – och det är faktiskt han som startar sångerna i takt med att vi anländer till Ryavallen.

Tifot för dagen består av ett femtontal två-pinns flaggor med röda hjärtan, ett tydligt budskap som i sin enkelhet uppskattades av spelarna. Matchen börjar men med tanke på blåsten samt att det också börjar smådugga så blir spelkvalitén under den första halvtimmen inte heller så bra. Sista kvarten ligger HIF på offensiven dock utan att skapa något riktigt farligt. Domaren blåser för halvtid och strax därefter blir det en mindre folksamling nere vid toaletterna. Det visar sig att vår äldsta supporter på plats har drabbats av andnöd och ambulans måste tillkallas. Mannen som är närmare 90 år är tillsammans med sin son är regelbundna resenärer på bortamatcherna CRED!

Andra halvlek drar så smått igång och visar sig vara lika underhållande som den första och med undantag av Tommi Grönlunds distansskott som tippas till en resultatlös hörna, samt Hasse Eklunds missade friläge i slutet, så är det ovanligt få målchanser som skapas och resultatet känns på något sätt trots allt ganska rättvist. Värt att notera är att när vi körde igenom Horred på vägen hem till min förvåning såg en kille på cykel i HIF-tröja, en ny Bernt Johansson manne ?

IF Elfsborg-Helsingborgs IF 0-0 (0-0)

Varningar

Helsingborgs IF: C Järdler, T Grönlund

Domare: Stefan Johannesson

Publik: 6225

Turerna kring gamla mjölk-kossan har varit många,

mjölkken må ha surnat men platsen på gräddhyllan står kvar ?

Torsdagen den 8:e Maj – dagen D – för Helsingborgs IF. Det är då beslutet från elitlicensen blir officiellt och hela Sverige får besked på om HIF även framöver kommer att vara ett allsvenskt lag. Ett ja – vilket majoriteten förväntar sig innebär att man godkänner den handlingsplan som klubben inkommit med och som i stora lag innebär att man efter åtta år skall vara totalt skuldfria. Ett nej – och årets största derby blir mot IFK Malmö istället för som nu MFF. I och med att det är den första allsvenska klubben som kritiskt granskas enligt gällande elitlicensnormer så kommer utslaget att sätta en nivå för övriga klubbar och det vore djupt beklagligt om man beslutar sig för att statuera ett exempel i fallet Helsingborgs IF.

Skulle Helsingborgs IF bli tvångsnedflyttat pga ekonomiska skäl så tror jag att karusellen bara börjat snurra och att flera andra nuvarande allsvenska lag kommer att följa efter. Lag som Örebro, Enköpings ligger väl närmast till hands för granskning, men även större lag som AIK, Hammarby och Malmö FF kommer framöver att stundtals drabbas av finansiella problem. Det kostar att satsa på framgång och frågan är om priset är värt det ? Ja, enligt vissa och Nej enligt andra. En klubb som tycks ha en sund ekonomi och sällan gör några uppmärksammade spelarköp är Halmstad BK. De har med facit i hand lyckats bra de senaste åren i allsvenskan men framgångarna i Europa har av förklarliga skäl uteblivit. Man har helt enkelt inte haft den bredd på truppen som det krävs för att konkurrera på den nivån. Egentligen är det väl bara IFK Göteborg som haft förmånen att under en längre period vara i särklass i Sverige och på så sätt kunde locka till sig de bästa spelarna som fanns att tillgå på den inhemska marknaden. Man fick således en bred och bra trupp till ett billigt pris, i varje fall om man jämför med vad vissa av spelarna sedan såldes vidare för. Under denna perioden lyckades man vinna UEFA-cupen inte mindre än två ggr (1982 & 1987), en bravad som Svenska lag idag bara kan drömma om. Halmstad, AIK, HIF har alla försökt och för tillfället är det Djurgården som försöker men tiderna då Svenska lag på allvar kunde konkurrera med toppklubbarna i Europa känns tyvärr svunna.

Elitlicensen – bara en ekonomisk fråga ?

Det mesta tyder på att man koncentrerat sig på att klubbarna skall ha en sund ekonomi för att klara av elitlicensens krav vilket iofs är ett tecken på sunt tänkande. Men i mitt tycke borde man även beakta en annan och alltid lika aktuell fråga – planerna. Kvalitén på allsvenska planer är skrämmande dålig, i samband med seriestarten är flera planer oftast totalt ospelbara. Sundsvall som är det nordligaste laget har ju av förklarliga skäl alltid problem under första hälften av säsongen, i Örebro har man övergett gräset till förmån för konstgräs – är detta en utveckling som vi verkligen vill ha ? Tom nationalarenan Råsunda håller enormt låg klass – Anläggningen är sliten och gräset (?) på planens ena sida har inte sett solljus sedan man byggde arenan. Undantagen är Skånelagen som tack vare sitt gynnsamma geografiska läge får ett stort försprång på våren. I Helsingborg har man även investerat i en s.k dome (ett plantäckande tält som fylls med varm luft). Just denna variant har visat sig vara utmärkt sätt att skydda gräset från hårda vintrar och större regnoväder. Det är egentligen bara att jämföra planerna i dagens Premier League med dåtidens Division 1 för att man skall förstå varför kvalitén på den engelska högsta divisionen är så enormt mycket högre idag. Att det sedan finns gott om klubbar med mer pengar än vad som anses nyttigt gör ju samtidigt att man tilldrar sig de absolut bästa spelarna från världens alla hörn. Dock går det ju inte riktigt lika bra för alla – Ipswich Town som åkte ur Premier league förra säsongen dras f.n med skulder som får HIF's att se ut som kaffepengar.

Jag hoppas i min enfald att Elitlicensens besked blir positivt och att Helsingborgs IF även nästa år finns kvar i allsvenskan. Vidare hoppas jag att Svenska fotbollsförbundet mer fokuserar på att utveckla själva kvalitén på spelet (bättre planer, högre domarstandard etc) istället för att syssla med ekonomiska och juridiska tolkningar. Framtiden för Helsingborgs IF ser tuff ut, men uppgiften känns långt ifrån omöjlig. Bort med byråkrater och sportchefer nu gäller det att kavla upp armarna och börja jobba. - **Framgång är tillfälligt – lojalitet för evigt -**

Mjölkkossan v Al-quaeda (2003-05-05).

Örebro och Fredrik Nordback även känd som Mordback efter förra säsongens brutala överfall på Michael Hansson kom till Olympia med tre raka segrar i bagaget och nog var de segervissa alltid, dvs tills domaren blåste igång matchen och myten om det nya och underhållande Örebro bara dog. Att Stefan Lundin skulle ha fått denna intetsägande hord av terräng löpare att spela en teknisk och effektiv fotboll måste vara årets hittills största skämt. Örebro som inför mötet med HIF hade slagit självaste Djurgården fick utstå mycket kritik från Sören Åkerby som i rena ordalag uttryckte sin avsky för deras spelsaboterande. Uttryck som fotbollsmördare myntades och samma fras kunde även stundtals höras från Olympias Södra läktare.

Utan att gå in mer i detalj så kan vi säga som så att Helsingborgs IF mäktade med 20 avslut, dock utan att lyckas få in en enda boll bakom Örebros John Alvbåge som storspelade. Det nya och underhållande Örebro SK mäktade med ett (!) skott på mål under 90 minuter. Stackars Fredrik Larsson i HIF målet fick lägga sig ner och smutsa ner kläderna bara för att mota projektalen från 25 meter, som när den väl nådde Larssons famn knappt längre hade styrfart.

Till slut så blåste domaren av matchen och 7524 besvikna besökare fick acceptera den bistra sanningen att det finns vissa lag som inte ens vill bjuda till, men ändå ibland lyckas med att kriga till sig poäng. Denna gång lyckades det dock mest på grund av hemmalagets ineffektivitet innanför straffområdet.

Värt att notera från kvällen är att Örebro SK fortfarande är det i särklass tråkigaste laget att bevittna i allsvenskan. Man försöker inte ens bjuda upp till kamp utan går helhjärtat in för att ta kål på all form av underhållning. Tror på fullt allvar att situationen inte var lika alarmerande ens under Dala Dahlqvists ledning och det om något säger väl ändå allt. Pinsammaste kommentaren för kvällen kom dock från ÖSK tränaren Stefan Lundin:

Vi är vana vid att träna på konstgräset, där kör vi mycket på en touch, passar vidare direkt. Men sedan kommer vi ut på de här gräsmattorna och då funkar inte det. Idag körde vi på ett tillslag, vi föll tillbaka till det och det gick inte

Apropå pinsamheter: Svensken som misstänks för samröre med Bin Ladins terrornätverk Al-Quaeda och sitter fängslad på Guantanamo Bay, lär i sin ungdom ha spelat för just Örebro men att döpa sin supporterklubb till Kubanerna är väl ändå lite väl magstarkt ?

Helsingborgs IF-Örebro SK 0-0 (0-0)

Varningar

Helsingborgs IF: T Grönlund
Örebro SK: P Gawelin, G Andersson
Domare: Jonas Eriksson

Publik: 7524

HIF tog för många turer på berg och dalbanan (2003-05-12).

HIF med tillresta supportrar kom till Gamla Ullevi och Göteborg för andra gången på kort tid. Segervissa från premiären då Örgryte stod för värdskapet var det nu det gamla storlaget IFK Göteborg som stod för motståndet.

Matchen som iofs inte var något direkt att skriva om kommer mest att bli ihågkommen för en strålande insats av ytterligare en av våra landslagscoachers bortglömda spelare – Jesper Jansson

I övrigt var det positivt att notera att Kärnan överlägset vann klackmatchen mot Änglarna och fick för första gången ++++ i Aftonbladets matchrapport – om nu det skulle betyda något?

IFK Göteborg-Helsingborgs IF 1-2 (0-1)

0-1 Jesper Jansson (44)
1-1 Dennis Jonsson (68)
1-2 Jesper Jansson (86)

Varningar

IFK Göteborg: M Diallo, P Andersson
Helsingborgs IF: T Grönlund, C Järdler, M Gustavsson

Domare: Jonas Eriksson

Publik: 7816

Första hemmaförlusten i allsvenskan mot HBK på över 50 år (2003-05-20).

HIF stärkta av segern i Göteborg tog emot Jonas Therns Halmstad som inför mötet på Olympia inte hade lyckats med att ta en allsvensk 3-poängare mot HIF på bortaplan. Det tog tio minuter innan Tommy Jönssons frispark letade sig in i nätmaskorna bakom en för dagen stillastående Fredrik Larsson. I ärlighetens namn skall nämnas att HIF hade lika många klara målchanser, men som vi alla vet så handlar det om att få in bollen i mål. Något som HBK åtminstone för dagen lyckades med en gång mer än hemmalaget.

Helsingborgs IF-Halmstads BK 0-1 (0-1)

0-1 Tommy Jönsson (10)

Varningar

Helsingborgs IF: J Jansson
Halmstads BK: T Arvidsson, M Nilsson, M Svensson, T Zwirgzdauskas

Domare: Lars Kratz

Publik: 8324

Svenska mästarna besegrade på Olympia (2003-05-26).

Den ”trogna” Helsingborgspubliken hälsades välkomna tillbaka då det återigen var dags för toppmatch på Olympia, denna gång då dubbla mästarna Djurgårdens IF kom på besök. Mitt ironiska försök till att dra igång sången ”Ni är välkomna tillbaka, ja ni är välkomna tillbaka” riktat mot sittplatspubliken som fram till dagens drabbning hade lyst med sin frånvaro blev tyvärr rätt misslyckat. Dagen till ära hade Mattias Lindström temporärt blivit uppflyttad på topp tillsammans med Gustaf Andersson, Matte tackade förtroendet och lobbade in ettan efter 40 minuter i första halvlek. Sveriges bästa mittfältare för tillfället är tyvärr inte HIF’are, han lyssnar till namnet Kim Källström och det var också han som snopet slog in kvitteringen 12 min in på den andra halvleken. Stackars Fredrik Larsson var på skottet och lyckades tippa den i stolpen men tyvärr för honom så gick returen tillbaka till en framstörtande och målkåt Kim Källström. Ungefär vid detta tillfället så började man inrikta sig på ett oavgjort resultat, dock behövde Trollhättan sonen Gustaf Andersson bara fyra minuter på sig för att göra ställningen till 2-1 efter ett utsökt skott från sin högerkant. Matchen som fram till dags datum var årets bästa insats visade hur kul denna idrott kan vara med två lag som spelar offensivt. Man kan nog med säkerhet säga att de flesta av de drygt 13000 på läktarna var mer än nöjda när kvällen väl var till ända. Lite senare på kvällen kunde man skymta Gustaf Andersson, hårt ansträngandes för att inte bryta uti gapskratt i direktsändning. Orsaken: En fylld(!) läktare i direkt anslutning till konferensen sjöng hyllningssånger till Trollhättanssonen.

Helsingborgs IF-Djurgårdens IF 2-1 (1-0)

1-0 Mattias Lindström (40)

1-1 Kim Källström (57)

2-1 Gustaf Andersson (61)

Varningar

Djurgårdens IF: R Henriksson

Domare: Peter Fröjdfeldt **Publik:** 12899

Sista turen på berg och dalbanan ? (2003-06-02)

Inför matchen så hade man en konstig känsla i magen, en sån som man får inför givna förlustmatcher – finns det sådana ? – Ja, varenda gång vi möter ett på pappret sämre lag än oss själva. Detta till trots var man säkerheten själv under Radio Stella´s inför matchen reportage där man uttalade sig, hur var det nu ?

”Det handlar om att få in första bollen, sen kan det bli hur stora siffror som helst. Mitt tips 4-0”
Visst resultatet var rätt om än omvända siffror, iofs så hängde på det där första målet för HIF som aldrig kom, eller hur det nu var. Det var även i denna match då jag för första gången fick uppleva stora delar av publiken lämna Olympia innan domaren ens hade blåst av. Han som blåste i pipan var Anders Frisk, rikets bästa domare enligt en enig domarkår. Inte heller skall man bortse från det mannens ironiska efternamn, om han är frisk så föredrar jag nog hellre att ständigt vara sjuk likt Bakkerud. Det enda positiva att ta med sig från denna match var att klacken stöttade och klappade i takt med att de vanliga Olympiabesökarna lämnade arenan. Trots all misär så gladdes man åt en annan vis mans ord dagen efter:

*- Jag vill att alla och framförallt Kärnan ska veta att det stöd vi får i motgång från klacken uppskattas oerhört mycket av spelarna och ledarna, säger Peter Swärdb. **HIF:s bästa spelare:** Kärnan (spelare 12)*

Fick förresten glädjen att växla ett par ord med en för dagen mycket nöjd ESK tränare, en sympatisk man med en svår uppgift. Mellan andra och tredje gravölen så lovade han mig i alla fall att om de bara tar ett fåtal poäng till i år så blir det mot Bois och MFF. En klen tröst må tyckas men vid detta tillfället kände man sig rätt nöjd med det lilla.

Helsingborgs IF-Enköpings SK 0-4 (0-2)

- 0-1 Espirito Santo (26)
- 0-2 Espirito Santo (42)
- 0-3 Nichlas Norell (50)
- 0-4 Magnus Reuterwall (69)

Domare: Anders Frisk **Publik:** 7742

När delmålet blev viktigare än huvudsyftet.

Ett par dagar efter fiaskot mot Enköping började Kvällsposten på typiskt manér att klanka ner på Helsingborgspubliken. En helbild på klacken med överskriften ”HIF:s fans är odrägliga” prydde den exklusivare varianten av MFF’s programblad 2003-06-04. En viss krönikör utmålade sina personliga åsikter om Helsingborgare i allmänhet och HIF:are i synnerhet. Dagen efter följde man upp föregående dags utspel genom att ställa två frågor: 1. Har Helsingborg Sveriges sämsta publik, samt 2. Har Malmö Sveriges bästa publik? Diverse kommentarer från insändare prydde fint ytterkanterna på uppslaget som var motsvarande två helsidor. För att spetsa det lite extra lade man sen in en bild på Kärnan – tagen en regnig veckodag i Borås – allt för att understryka hur dåliga Helsingborgsklacken var. Bilden på Malmö som skurits in strax undertill var inte helt oväntat hämtad från en solig eftermiddagsmatch på Malmö Stadion – hmm smått vinklat, eller? Den hetsjakt som Kvällsposten under senare år har bedrivit mot Helsingborg och Kärnan speciellt hade nu nått sin kulmen. Lite senare samma kväll skickades följande pressmeddelande från styrelsen i Kärnan till Kvällspostens redaktion:

Intervjustopp.

Från och med dagens datum 2003-06-05 kommer ingen ansvarig inom HIF officiella supporterklubb Kärnan att ställa upp på intervjuer eller att på annat sätt samarbeta med Kvällsposten.

Orsaken till beslutet grundar sig i att tidningen under ett flertal år inte gjort annat än att sätta käppar i hjulet för vår verksamhet. Vi har genom åren fått ta allt ifrån diverse påhopp på supporterverksamheten som helhet, felciteringar av våra medlemmar, t.o.m direkta lögnar har stundtals förekommit. Det mest beklagliga är ändå att det stundtals fortfarande förekommer.

Vårt jobb med att driva supporterklubben är tidskrävande nog och då vi samtliga jobbar med detta ideellt vid sidan av våra ordinarie jobb är det enormt frustrerande att ständigt behöva försvara sig själv och den förening man representerar. Givetvis omfattar det här jobbet även att ställa upp för professionell media, något vi alltid har gjort och även fortsättningsvis kommer att göra. Tyvärr sysslar dagens Kvällsposten enligt vår mening inte med objektiv journalistik och således finner vi det omöjligt att inkludera Er i en professionell mediakår.

STYRELSEN

HIF Officiella Supporterklubb Kärnan

Fyra dagar efter följande brev, som mottagits positivt bland majoriteten av föreningens medlemmar, publicerats så tog Kvällsposten kontakt med Styrelsen. Man ställde sig frågande till varför vi nu skulle avbryta ett enligt deras mening väl fungerande samarbete. Stunden var illa vald då man nu inför stundande derbyn HIF-Bois & MFF-HIF skulle göra en supporterspecial där varje supporterklubb skulle få en helsida till sitt förfogande för att närmare presentera sin verksamhet. Vi tog upp ett par exempel som grundade sig i dålig journalistik och påtalade att utav någon anledning så är det bara Kvällsposten som lyckas missförstå vad vi åsyftar. Han menade i sin tur på att vi skulle förlora mycket på att inte vara med – vi kontrade - Kan man förlora något man aldrig vunnit på? Det skall dock nämnas att reportern som initierade kontakten förmodligen är den enda skribent hos Kvällsposten vars namn nämns med aktning i HIF kretsar. Detta till trots höll vi fast vid vår linje att även fortsättningsvis avböja allt samarbete med KVP.

Lite senare under tisdagskvällen 2003-06-10 när vi förstått att man från tidningens sida ville visa sin goodwill gentemot Kärnan i hopp om att vi skulle avbryta intervjustoppet, började så idéerna komma. Första tanken var att vi skulle övertala dem att sponsra en resa till en bortamatch i Stockholm, men det tog inte lång tid innan ironin i situationen ledde oss in på en annan väg:

Vi kräver att Kvällsposten som en oberoende kvällstidning sponsrar Helsingborgs IF med motsvarande belopp som man idag sponsrar Malmö FF, respektive Landskrona Bois.

Utan oss – ingen derbyfest..

Money v No Money (2003-06-16).

Innan stundande derbyn så var det så dags för årets första, av tre resor till den kungliga huvudstaden. Även om ett par av Er nu rynkar pannan och fnyser så är det fortfarande som så att Skåne i varje fall i skrivande stund var/är en del av Sverige och huvudstaden heter Stockholm. Vid ankomst till Stockholm får chauffören order från polisen att parkera bussen ca 500 m från nationalarenan Råsunda, varifrån vi tydligen skulle promenera. Det var inte utan man kom att tänka på det gamla snapphanekriget när man äntrade tunneln under Frösundaleden, men efter ett par minuters promenad så ankom vi så helskinnade till södra ståplats. Där man efter tillhörande kroppsvsitation blev klämd både här och där, undrar fortfarande varför jag aldrig lyckas bli visiterad av den kvinnliga vaktstyrkan. Väl inne på arenan så springer man på rätt många kända ansikten som tagit sig upp på egen hand och kort därefter så blåser domaren igång matchen.

AIK för dagen utan slitvargen och anföraren Krister Nordin drar upp ett högt tempo från början och Andreas Andersson visar gång på gång varför han är en av allsvenskans giftigaste avslutare, detta till trots är det HIF som tar ledningen. Ett inlägg från höger i 17:e minuten skarvas vidare från Jesper Jansson till en helt omarkerad Micke Gustavsson som enkelt sätter pannan till och skallar in 1-0 till gästerna. Fram tills detta hade HIF inte haft en enda målchans och ironin känns nästintill total när Gustaf Andersson bara en minut efter ledningsmålet utökar till 2-0. Två avslut på mål – i mål – när hände detta oss senast undrar man, medan man befinner sig i ett överkligt lyckorus. Kort därefter får Mattias Lindström ett gyllene läge att sätta spiken i kistan men skottet går strax utanför Håkan Svenssons högra stolpe. Bortasektionen jublar men hemmasupportrarna är tysta och visst kan man förstå deras frustration. Hur många gånger har situationen inte varit precis tvärtom där HIF totaldominerat ibland hela matcher bara för att i slutminuten släppa in ett snöpligt baklängesmål. Fotbollen är grym och inte alltid så rättvis, något som Stockholmarna mer än någonsin blir varse om då de ser varenda målchans de skapar antingen gå utanför eller räddas av en för dagen strålande Fredrik Larsson. HIF står upp som ett lag och jobbar föredömligt i defensiven, osäkerheten från Enköpingsmatchen är som bortflugen och lyckan känns också total när domaren till slut blåser för full tid. På tal om domaren kan man så här i efterhand undra om han hade glömt det gula kortet i omklädningsrummet. Förutom en del incidenter i början på matchen fick bland annat Christian Järdler liggandes ta emot ett antal sparkar från tidigare nämnde Andreas Andersson utan någon påföljd. När han väl hittat kortet så använde han det inte mindre än vid 6 tillfällen och då skall tilläggas att detta ändå inte på något sätt var en ful match, dessutom hade då större delen av matchen redan spelats.

Efter diverse tillhörande hyllningar så är det då dags att börja tänka på hemfärden. Man har knappt hunnit sätta sig på plats innan bussen blir attackerad med stenar från några småligister, en av stenarna träffar så illa att ena rutan spricker och polis tvingas vid ett senare tillfälle tillkallas. Mitt i all misär kan man inte annat än att utbryta i ett gapflabb – stenkastarens kompis som var av utländskt härkomst ställer sig och ”heilar” mot bussen och bara ett par minuter senare i omkörningsfilen passerar en bilburen AIK:are som är så upptagen med att visa oss fingret att han missar att bilen framför stannat och således kör in i honom bakifrån. Väl hemma kl. 04:50 fick man två timmars välbehövd sömn innan klockradion ljud och jobbet väntade.

AIK-Helsingborgs IF 0-2 (0-2)

0-1 Mikael Gustavsson (17)

0-2 Gustaf Andersson (18)

Varningar

AIK: M Rubarth, M Mutumba

Helsingborgs IF: T Grönlund, C Järdler, E Karisik, M Fribrock

Domare: Martin Hansson - Publik: 17628

Lilla Skånederbyt (2003-06-23).

Måndag kväll, solen skiner starkt och skänker värme åt de drygt 15000 som hade letat sig till Olympia för att bevittna årets första Skånederby. Derby är matcher som lockar den stora massan, i mångt och mycket likt små valpar som dras till skit. För dessa människor har resultatet ingen betydelse, de behöver inte ens vara intresserade av vad dessa 22 spelare sysslar med på plan under 90 minuter. Kort och gott det blir som en utflykt i parken – en trevlig stund – och så kan man ju alltid säga att ”jag var minsann där” nästa morgon i kafferummet. Fair enough – alla är förvisso välkomna, men man kan ju inte nog förundras vad som drar dessa ovana fotbollsbesökare att tränga sig in i just klacken – masochism, envishet, dumhet? Stämningen blir också därefter....

Första halvlek domineras klart av HIF, men som vanligt var det BoIS som tog ledningen. Målet tillkom efter ett inlägg som ändrar riktning efter den studsat på en HIF-spelare och totalställt Fredrik Larsson som tvingats lämna en retur. Returen trycker framstörtande M Eklund lätt in från nära håll. HIF kvitterar dock snyggt fem minuter senare genom Mattias Lindström, som efter en egen uppvisning i straffområdet tåade in kvitteringen så där lagom till pausvilan. Med tanke på att det var derby så var stämningen på läktarna ändå förvånansvärt god. Sången, trängseln och värmen gjorde att det i pausen fanns många torra strupar på Södra denna afton. Värst av dem alla ”Köhler” som slukade en Cola strax under halvminuten..

Säg den lycka som varar för evigt är ett gammalt talesätt och med undantag av pausvilan så höll det denna gång i motsvarande tre minuter, sen stod det helt plötsligt 1-2 efter att D Nannskog på tredje försöket lyckats nicka bollen i mål. Om HIF hade stått för finliret i den första halvleken så var det nu istället Landskrona som tydligt styrde matchen. Ett tag kände man sig lätt orolig för utgången, men desto roligare blev det i den 57:e matchminuten när Lindström bröt sig loss på vänsterkanten och iskallt inväntade - en mot mål spurtande - Gustaf Andersson innan han satte passningen perfekt på pannan och kvitteringen var ett faktum, ett mål i världsklass. Efter detta så hade båda lagen ett par läge att avgöra matchen till deras fördel, Landskrona prickade stolpen och returnerande hjälten Ulrik Jansson var ytterst nära från att avgöra med sin allra första spark, men slutresultatet stannade vid 2-2. Tror nog de flesta var rätt nöjda med ett oavgjort resultat denna kväll, själv var jag mest nöjd över att förra årets blunder inte återupprepade sig...

Helsingborgs IF-Landskrona BoIS 2-2 (1-1)

0-1 Matthias Eklund (39)

1-1 Mattias Lindström (44)

1-2 Daniel Nannskog (47)

2-2 Gustaf Andersson (57)

Varningar

Helsingborgs IF: M Fribrock, E Karisik

Landskrona BoIS: H Nilsson

Domare: Jonas Eriksson

Publik: 15034

Stora Skånederbyt.

Tid - Måndagen 30 juni, 2003 – kl. 1900

Plats - Erich Honnecker Stadion (Malmö)

Som bekant så hade vi ju ett par veckor tidigare brutit allt samarbete med Kvällsposten vilket fick till följd att ”Allt inför derbyt” bilagan nu pryddes med fyra helsidor om – Malmö FF – ovanligt? Skall ändå, när man diskuterar oberoende media och journalister, nämna att HIF omnämndes i en artikel som blickade tillbaka på derbymatchen 1993, så inte finns det anledning för oss Helsingborgare att känna oss åsidosatta av Sydsveriges största tidning. Lika säkert som Walter Ulbricht en gång fyllde massorna med sin DDR-propaganda – skall dagens virtuoser också en dag inse hoten med en sann marknadsekonomi och det är min högst personliga önskan att tidningen går samma väg till mötes som forna kollegan Arbetet.

Nåväl dags för match – återigen har Helsingborgaren visat sin totala avsky gentemot förköpsbiljetter vilket fick till följd att flertalet nästintill blev nekade inträde. Sektionen som hade reserverats åt HIF:s supportrar rymmer ca 800-1000 personer och där blir det ofta onödigt trångt. Hade folk bara kunnat tänka längre än till lördagens stundande barrunda och investerat i en förköpsbiljett så hade vi blivit tilldelade ytterligare en sektion. Här hade då folk som inte vill stå mitt i klacken (familjer & generell sittplatspublik) kunnat placera sig och ändå fullt tillfredsställda följt matchen. Istället blev det då som det alltid blir vid dessa ”större” matcher:

Morfar Helge med två barnbarn hamnar mitt i smeten och klagar på grund av att det skriks så högt, fina fröken Af Gayerstam diskuterar det senaste klädesmodet från Italien med sin måttligt intresserade make.

Matchstart – och vad fan hände ?

Då jag stod placerad bland tusentals på Sveriges sämsta fotbollsarena, där möjligheterna till att följa matchen är minimala, så kan jag inte ge en rättvis bild av matchen. Konstaterar istället därför kallt att skotteraggaren Yngvesson som jag personligen anser vara en av allsvenskans absolut sämsta forwards lyckades med konststycket att inte bara göra 1-0 utan även lite senare 4-0 i en förlustmatch som präglades av två kontringsspelande lag. Båda lagen hade sex skott på mål, Malmö gjorde mål på fem av dessa och HIF på inget av sina. Malmöspelarna föreföll vara betydligt mer laddade och aggressiva än gästerna och stärkta av Peter Ijehs återkomst verkade självförtroendet ha kommit tillbaka. HIF verkade å andra sidan sakna Alvaro Santos betydligt mer nu än vid tidigare matcher och anfallarna hamnade alltför ofta alldeles för långt ifrån såväl backlinjen som mittfältarna. När väl domaren blåste för full tid kändes det som en befrielse och känslan av besvikelse hade övergått till någon bisarr form av ren apati:

– HIF, det kvittar vad som sker vi följer alltid Er.

När man varit som mest arg och besviken brukar jag tänka på Intermatchen, då brukar en viss ro infinna sig i kroppen. Man kanske skulle göra tvärtemot också – nästa gång vi slår ut ett topplag i Europa tänker man tillbaka på denna kvällen – eller...nä förresten.

Malmö FF-Helsingborgs IF 5-0 (2-0)

1-0 Andreas Yngvesson (13)

2-0 Niklas Skoog (38)

3-0 Niklas Skoog (54)

4-0 Andreas Yngvesson (76)

5-0 Niklas Skoog (90)

Domare: Peter Fröjdfeldt - **Publik:** 27350

Sörens pussar (2003-07-08).

Så hade det då äntligen blivit dags för mitt första besök på Söderstadion och bortamötet mot Stig Helmers favoritlag Hammarby. En arena där HIF (förtydligande för icke rätttroga Helsingborgs IF) utav någon anledning finner det oerhört svårt att såväl plocka poäng som att spela bra. Efter en lång och tröttsam resa anlände vi då på baksidan av Globen och döm om min förvåning när jag fann att man där bland diverse kontor och hus hade smält in en fotbollsarena. Inramningen kring arenan är allt annan än konventionell. T ex så är ena kortsidan bara ett par rader hög innan ett gigantiskt kontorskomplex tar över. Som utav en slump tycks det ofta vara väldigt många i just den byggnaden som tillämpar övertid i samband med Bajens hemmamatcher, men det borde ju glädja deras arbetsgivare om inte annat. Motsvarande sida och tillika bortasektionen består av ca 10-12 bänkrader som delas upp beroende på hur många bortasupportrar som anländer, till vår match hade man delat upp den till hälften. Att denna läktare i motsats till övriga sektioner saknar tak gör akustiken nästintill obefintlig, något som ger hemmapubliken en rejäl fördel och det är först nu i efterhand jag förstår varför det är så svårt att överrösta Bajen Fans på Söderstadion.

Inför dagens match saknades Eldin Karisik pga skada och i hans frånvaro ersatte istället Andreas Dahl, i övrigt var det i stort sett samma manskap som matchats föregående omgång. Spelet var rätt uddlöst och felpassen avlöpte varandra, just tidigare nämnde Dahl var den som kom närmast mål med ett distansskott från 25 meter, tyvärr smet bollen en bit utanför målvakten Ante Covics högerstolpe. Hammarby började med hjälp av sin evigt trummande publik jobba sig in i matchen men deras avslut kom långt utifrån och kändes aldrig riktigt farliga. Närmast kom Johan Andersson med en frispark i slutet på första halvlek men bollen gick en bit utanför stolpen.

Andra halvlek börjar på ungefär samma sätt som den första och vi börjar allmänt diskutera att ett oavgjort resultat nog är mest rättvist och något vi får vara nöjda med trots allt. Då i den 80:e minuten händer det som inte får hända, två hemmaspelare väggspelar strax utanför straffområdet, alla står och väntar på den perfekt placerade linjemannens reaktion - ingen reaktion - och följden blir att bollen studsar i ribban efter Fredrik Larssons reflexräddning, men returen studsar rakt ut till en framåtstörtande och helt fri Micke Andersson som gör 0-1. HIF spelarna börjar hänga med huvudena på klassiskt manér. 9 minuter senare är det dags igen 0-2 då det dessutom visar sig vara samma målskytt känns det som om rullgardinen nu dragits ner för gott. Kvar att vänta är en lång och seg hemresa efter att ha upplevt årets första bortaförlust i allsvenskan och spöket på Söderstadion lever kvar – i varje fall tills nästa gång. Det blev ändå en del roliga minnen att ta med sig från denna kväll: Polisen ville ha uppsyn på speciellt två personer så dessa båda fick vardera två poliser att eskortera dem inne på arenan. Panik utbröt nästan när en av dem smet iväg lite hastigt, poliserna som satte fart efter honom kom lätt stressade runt hörnan där de fick – vars en korb med bröd som han inhandlat i kiosken. Dessutom hälsades Sören Cratz välkommen till Söderstadion med slängkyssar från Helsingborgspubliken och ett riktigt kongatåg kördes igång kl. 02:30 i bussen till de fagra och icke tystnande tonerna av ”*Benny Hill’s barmy army*”

Hammarby IF - Helsingborgs IF 2-0 (0-0)

1-0 Mikael Andersson (80)

2-0 Mikael Andersson (89)

Varningar

Hammarby: A Östlund

Helsingborgs IF: C Järdler, A Dahl

Domare: Miro Ukalovic - **Publik:** 10692

En hjälte återvänder (2003-07-10).

Henrik Larsson tillbaka på Olympia – ja - men tyvärr inte i HIF:s dress utan i Celtics grönvita som han nu representerat i ett antal år. Sverigeturnén som inför fulla läktare skulle avslutas på Olympia, för övrigt samma ställe där allting en gång för länge sedan tagit sin början.

Tidigare på dagen hade de tillresta Celtic fansen mer eller mindre slussats upp till Kärnhuset på Eneborg där det bjöds på glatt skålande och mängder av skrönor. I samlad trupp begav vi oss sen upp mot Olympia och det var en helt klart rörd Henrik Larsson vi fick se denna kväll.

Matchen där båda lagen mixtrade friskt med startuppställningarna var tillsynes jämn och man kunde tydligt se att Celticspelarna saknade fullt matchtempo. Det var också Mattias Lindström som gav hemmalaget ledningen med 1-0. Dock blev jublet åtminstone lika högt minuten efter när Henke kvitterade. Efter ytterligare ett mål från Mattias Lindström, denna gång på straff så kunde Celtic såväl kvittera som göra 2-3, men vid den tidpunkten hade Henke redan blivit utbytt och matchens kvalité redan dött. Ett oavgjort resultat hade kanske varit mer rättvist men det kändes inte som resultatet spelade någon större roll en kväll som denna.

Även Rod Stewart skall ha uppträtt på Olympia på denna kvällen och vi var nog många som blev lurade. Jag själv jublade till tonerna av Maggie May och drog skrönor på läktaren om den största artist som någonsin besökt Olympia. Dvs fram tills jag fick syn på dubbelgångaren uppe i konferensen efter matchen. Inte nog med att Roddan faktiskt är över 60 och denna killen inte var en dag över 40 så blev jag än mer säker på min sak efter att ha bett han signera min Celticflagga:

- What´s your name, frågade han

- Same as your dad´s , sade jag.

Efter en stunds tvekande från hans sida svarade jag "Robert" och killen såg klart lättad ut.

En annan rätt ironisk grej som inträffade var att en liten kille som stod på Södra ståplats kastade in en flaska på planen – drygt en meter från en Celticspelare som gjorde sig redo för att slå en hörna. Då exploderade hela Södra ståplats i vansinne och 350 man ställde sig och pekade ut killen, som vid det här laget såg vettskrämd ut när väl vakterna kom till hans räddning.

Dagen efter kan man i Sydsvenskan läsa följande utdrag från en artikel:

"När Petrov Stilian lägger en hörna kastas ett föremål som ser ut som en flaska in mot honom. Och sen kör man ramsor som "ut med packet" i vanlig ordning."

Och vi som trodde att det var positivt att klacken pekade ut folk som kastar in saker på plan och på så sätt förhindrar att klubben belastas med onödiga böter. Speciellt då man befinner sig i en inte alltför trevlig ekonomisk situation för närvarande.

Dessa Malmötidningar !!

To be or not be casual (2003-07-17).

Så har det då till slut blivit för mycket – skiten slog i takfläkten och bågaren rann över.

Det tycks i många fall och speciellt i Helsingborg finnas en vision om hur man skall se ut, reagera och agera när man går på fotboll. Mycket tycks uppbyggt via myten om sk casualstil och jag vet inte riktigt varför denna känsla är så uppenbar just här i Helsingborg.

T ex har jag under 25 år följt engelsk fotboll intensivt och trots att jag tom bott däröver under en period hade jag fram till för något år sedan aldrig träffat på en Millwall supporter, dvs fram till jag blev involverad i supporterkerisar i Helsingborg. Millwall är (like it or not) ett lag som är mer känt för sina åskådarens bråk och huliganism än själva lagets meriter på plan.

Under tidigt 80-tal i England grundades vad som kom att kallas Socccercasuals. I samband med 70-talets slut så blev övergången från punkmodet nästintill en tillbakagång till 60-talets modsmode och det hade återigen blivit accepterat att tillhöra medelklassen och att vara välklädd. Ett mode som snabbt spred sig runt hela Storbritannien men hela Casualscenen och firmorna som är en del av den bör egentligen betraktas som en subkultur. Därför nöjer jag mig med att konstatera att båda är alldeles för stora områden att belysa i denna bok, dessutom finns det klart mer kompetenta författare att läsa om man nu är intresserad av dessa ämnen.

Mentaliteten hos firmorna finns tyvärr även hos gemene man och speciellt när det gäller fotboll. Det är vi mot dem – alla som inte är med oss är emot oss – men varför egentligen?

Varför stå och skrika ”hata Göteborg” när man i verkliga fallet besöker staden två dagar i veckan med sitt jobb och då stormtrivs med alla ”goa gubbar”

Varför startas alla ”hata” ramsor av personer som sen står och håller käften under resten av matchen? Varför har så få mod att stå upp för sig själva och säga till när det är nog?

Vad är t ex så hemskt med en person som har för många souvenirer på sig?

Är det negativt att denna person stött klubben ekonomiskt med sina inköp samt är stolt över att bära klubbens färger? På vilka grunder skulle denna supporter ha mindre koll än exempelvis en minderårig kille iklädd Stone Island? Tjurskit – jag köper det inte.

Helsingborg - utan konkurrens Sveriges (Världens?) tystaste sittplatspublik har naturligtvis inte många beundrare bland supporterarna på Södra ståplats. De mest bittra och negativa på sittplats sitter hellre och förbannar sig över patrasket på ståplats än att stödja det egna laget. Motsvarande personer på ståplats stödjer förvisso laget verbalt men dömer samtidigt hela sittplatspubliken som oengagerade och hopplösa individer. Det är egentligen detta jag ställer mig mest frågande till – bristen på acceptans från andra grupper än den man själv tillhör.

Allt för få stirrar framåt i sin egen tunnel med förhoppning om att finna ljuset och vägen ut. Visst till slut så tar tunneln slut men då kan det också vara för sent och på vägen kan man ha missat många utgångar. I klartext menar jag som så att om man inte uppmärksammar andra idéer än just sina egna upptäcker man sällan något nytt. När jag står på Olympia och skriker mig hes så gör jag det för lagets skull. Självlärt är det min förhoppning att en vacker dag få uppleva att mina alter egos som idag befinner sig på diverse sektioner på Olympia, skall se och höra mig och i samförstånd visa samma engagemang. Ibland känns vägen dit väldigt lång.

Det finns många diskussioner kring läktarkultur och det finns väl egentligen inget rätt eller fel. Många klubbar har anammat den tyska/spanska/italienska läktarkulturen med inslag av trummor, megafoner och klackledare som manar på den övriga massan. Jag som är uppväxt med tipsextra och väl förtrogen med brittisk fotboll är dock glad att jag tillhör supporterskaran som stödjer Helsingborgs IF. ”*Vi kommer aldrig att bli störst men vi skall bli bäst*” är ett motto som jag definitivt känner mig tillfreds med även om jag uppenbarligen har åsikter på hur man skall nå dit.

Det finns idag en bra grund för ett bra stöd, organisationen som helhet inom supporterklubben är sund och styrelsen betecknas som kompetent. Detta är något som bekräftas inte minst av den ständigt ökande samarbetsvilligheten från moderföreningen. Om man delar upp den nuvarande supporterklubben i tre olika delar (medlemmar, resor, läktare) så finner man ganska snabbt att framgång nåtts långt mer i vissa fall än i andra.

Medlemmar:

Medlemsantalet har ökat för varje år sedan starten 1998 och i år är prognosen att vi ökar antalet medlemmar med ca 20-25%. Detta är en fullgod siffra, dock är det mindre positivt att det än idag är lika få personer som sköter driften av föreningens lokal, ekonomi, marknadsföring, resor etc.

Detta är ett problem som vi delar med många ideella föreningar men problemet lär bli än mer uppenbart i takt med att medlemsantalet ökar.

Resor:

Efter att föregående år blivit varse om att resverksamheten blivit för stor, har vi i år inlett ett samarbete med moderföreningen och detta tycks ha blivit en lyckad lösning. Även om antalet resenärer i jämförelse med de största klubbarna fortfarande är lågt så ökar vi trots alla skrivelser om moderföreningens dåliga ekonomi, samt lagets ibland ojämna resultat, även här.

Läktare:

Detta är fn enligt min mening föreningens akilleshäla. Allt vi gör och inte gör på läktaren syns, bedöms och skrivs om i diverse medier och supporterretsar. Det mesta som skrivs om supporterklubben idag är positivt, undantaget då det gäller tidningar i 040-området där vi inte ens behöver medverka för att hängas ut. Effekten av detta blev en bojkott mot en av dessa tidningar. Annars är det väl just här som verksamhetens utveckling skiljer sig mot resten av motsvarande föreningar i Sverige, istället försöker man skapa något unikt men Helsingborgarna har återigen visat sig svårflörtade. Det förefaller som vissa är av uppfattningen att psykning av motståndarna är lika viktigt som stödet till det egna laget. Detta är en uppfattning som jag inte helt sympatiserar med, även om en viss del hör till får det aldrig ta överhanden. Skulle man skaffa sig ett rykte om att störa mer än att stötta ligger häri dessutom en stor fara att man isolerar sig från övriga delar av publiken. Personligen välkomnar jag vissa samarrangemang med andra sektioner även om det anses banalt, faktum kvarstår att sådant skapar en positivare bild av oss, samt ger en samhörighetskänsla med samtliga HIF:are. Vidare ser jag gärna att fler individer tar egna initiativ på läktaren och på så sätt decentraliserar den del som idag många omedvetet styrs utav. På så sätt hade klacken utvecklats åt flera håll samtidigt och kanske importerat vissa inslag som idag troligen hade ratats. Jag pratar inte om trummor eller andra instrument utan snarare om människors individuella förmåga att utveckla en grupp som helhet. Med fler positiva inslag på läktaren är jag övertygad om att antalet i klacken inom en snar framtid mångdubblats.

Baj-Baj till guldets igen (2003-07-21).

Hammarby hemma på Olympia är en match som bör vinnas, men nu är det ju tyvärr som vi vet just såna här beställningssegrar som är svårast. Om jag inte missminner mig helt så mötte vi Hammarby hemma i början på säsongen förra året och lyckades då vinna med 4-2. Tyvärr så påminde känslan igår mer om ett annat möte – säsongen 2001, året då Hammarby under ledning av Sören Cratz överraskade samtliga och lyckades vinna allsvenskan. När domaren väl blåste av matchen bara någon minut efter att Bajen avgjort matchen med 2-0 så infann sig precis samma känsla liksom från 2001 - man känner sig besviken, arg, förtvivlad och sårad. Tyvärr tvingas man även inse att laget nog inte är så bra som man intalat sig och drömmen om Lennart Johanssons pokal blir aldrig mer än - just en dröm.

I Eldin Karisiks frånvaro blev det Ulrik Jansson som fick bilda innermittfält med Tommi Grönlund och med facit i hand kan man inte annat än att konstatera att den gamle kan än.

Under matchens första kvart tycktes Ulrik ha svårt att komma in i matchen, men allt eftersom han blev varmare i kläderna började han också hitta rätt med passningarna. Hade det inte varit för Ante Covic i Hammarbymålets akrobatiska räddning hade han även gett HIF ledningen i mitten på den första halvleken. HIF hade ett rejält övertag bollmässigt och skapade en handfull riktigt bra målchanser under de första fyrtiofem minuterna, dock utan att förvalta någon av dessa. Hammarby hade egentligen inte någon, men kunde ändå gå till halvtidsvilan med en ledning (1-0) efter en rejäl bjudning från Fredrik Larsson som i samband med en misslyckad utrusning kunde se bollen rulla under sina egna ben och fram till en helt fristående Pablo Piñones-Arce som snöpligt gav bortalaget ledningen.

Andra halvlek och nästintill kristen fanatism på Olympia när frälsaren Alvaro Santos anträdde plan till förmån för Martin Fribrock. Alvaro som varit skadad och inte spelat en match sedan premiären mot Örgryte i början på April var enormt spelsugen och detta syntes direkt. En snabb vändning och ett snabbt avslut vid första bollkontakten, ett sus gick genom publiken men tyvärr gick skottet utanför. Det verkade som om hela laget höjde sig ett snäpp när Alvaro kom in och en intensiv press mot Hammarbymålet tog vid. Tyvärr lyckas man inte trots bra spel få till det i avslutningarna och ironiskt nog så kunde bortalaget istället kontra in 2-0 i matchens sista minut.

En ny förlust, återigen på hemmaplan men mest oroande av allt är ändå att man nu gått mållös från tre matcher i rad, en trend som omgående måste brytas om man inte på allvar skall dras in i bottenstriden. Ett annat allvarligt problem som tycks mer och mer tydligt är målvaktspelet, i dagsläget håller varken Fredrik Larsson eller Conny Rosén allsvensk klass. Må vara att det just nu handlar om psykologi då hela laget är - och har varit en tid nu - inne i en tung period, men klart oroväckande är att det bästa alternativet i målet för tillfället är målvaktstränaren Sven Andersson.

Helsingborgs IF-Hammarby 0-2 (0-1)

0-1 Pablo Piñones-Arce (26)

0-2 Antti Pohja (90)

Varningar

Hammarby: M Jensen, F Stoor

Domare: Anders Frisk

Publik: 12473

MFF Support Cup – en vänlig (?) tillställning (2003-07-26).

Drygt fyrtio lag hade samlats nere på Limhamnsfältet i Malmö för att göra upp om MFF Support Cup. Det är två år sedan Kärnan ställde upp senast och förutom att det blivit fler lag är det inte mycket annat som ändrats. Landskronaiter & Malmöbor står fortfarande tillsammans och skriker hata hata HIF – detta till trots fortsätter Kärnan att göra bra ifrån sig.

Gruppspelsmatcherna slutade enligt nedan:

Kärnan - Änglarna 4-2/Kärnan - La Bois 4-0/Kärnan - A Villa 4-1/Kärnan - 1860 München 3-0

Sista matchen mot 1860 München höll på att urarta. Övertända tyskar höll på att sparka sönder Kärnans betydligt yngre lag till tonerna av hatsånger från MFF & Bois supportrar. Ett tag undrade man faktiskt hur det hela skulle sluta och när första smällen skulle komma, stämningen var hotfull. På kvällen var det fest men då man som Helsingborgare inte direkt kände sig välkommen valde vi istället att gynna vår egen festival.

”Sen kan man fråga sig om vissa totalt missuppfattat syftet med turneringen!? Det ska väl vara lite med glimten ögat och vänskapligt. Tyckte det var synd om hif-killarna som fick böra något av det grävsta jag hört vid sidan om en fotbollsplan."Sparka han i huvudet" "Döda svinen" osv osv.... Sorgligt och jag förstår att dom lämnade Limhamnsfältet med böjda huvuden trots gruppseger.”

(citrat hämtat från Landskrona Bois Svenska Fans sida)

Kärnans ungdomliga lag slutade 8 av 42lag i MFF-support Cup, detta efter ha slagit MFF-support Sthlm med 4-1 i åttondelen och senare fått stryk mot ett betydligt bättre Lorenborgskrogen med 0-2 i kvartsfinalen. Lorenborgskrogen gick sedermera till final där de fick stryk med 0-1 mot Juventus.

Huruvida Kärnan kommer att ställa upp med något lag till nästa års turnering är ännu inte klart. Enligt många av de spelare som deltog i år verkar det dock inte så troligt. Kan inte annat än att förstå deras oro för att bli söndersparkade av överförfriskade blådårar. Nu skall det tilläggas att det bara var mot ett lag (1860 München) där stämningen blev otäck, men såväl Änglarna som Bois vägrade att tacka för matchen, något som tyder på oerhört dålig stil.

Som en anekdot träffade jag under sista dagen på en arbetskollega som nog är den största MFF anhängare som jag känner. Han berättade att på väg till en utav planerna hade han tillfrågats av ett gäng Halmstad supportrar vilket lag han höll på. När han svarade: MFF fick han:

- Det var en djävla tur för dig, till svar.

När han lite försiktigt frågade varför de undrade, så fick han snabbt påtalat att om han hade hållt på HIF så skulle han åkt på en omgång.

Vill ändå tacka MFF-support för ett väl genomfört arrangemang. Vill också tacka Kärnans ynglingar som stod upp bra hela turneringen, tack! I efterhand är det många MFF:are som beklagat det som inträffat och lovat en förbättring till nästa år – säger bara upp till bevis.

Helsingborgs IF – IF Elfsborg (2003-07-28).

För första gången denna säsong valde jag att ta vara på företagets eminenta platser på Östra läktaren. Dels för att få möjligheten att fotografera klacken men också för att bilda mig en uppfattning om hur stämningen under match är på denna del av Olympia.

Då matchen började på samma avvaktande sätt som så många gånger tidigare under året blev det gott om tillfällen att fotografera klacken som inte hade någon större konkurrens från de tillresta Guliganerna från Borås. Jag satt i samråd med min bänkkollega som frågade mig lite lätt om min inställning till Andreas Dahl, svarade lite lätt nonchalant att han fortfarande har mycket kvar att bevisa om han skall kunna ta en fast plats i laget. Bänkkamraten instämde nickande, medan en sur kille raden nedanför kläckte ur sig något i stil med att vi bara gnällde. Lätt ironiskt frågade jag honom om han hade bokat sin plats till Sundsvall redan eller var han höll hus mot Hammarby då jag inte sett honom på plats. Med ett lätt grymtande gled han så längre och längre ner i sin stol och fortsatte med att applådera i otakt till Raggelines ihärdiga trummande. Så i 65:e minuten hittar tidigare omnämnde Andreas Dahls inlägg huvudet på Gustaf Andersson som säkert nickar in 1-0 – jag flög upp ur min stol och vrålade som en besatt av glädje. Killen nedanför flög även han , närmare bestämt två bänkrader fram som en följd av mitt skrik, sedan satte han sig åter på sin plats och förblev tyst.

Helsingborgs IF-IF Elfsborg 1-0 (0-0)

1-0 Gustaf Andersson (65)

Varningar

IF Elfsborg: M Andersson, J Alexandersson

Domare: Åke Andreasson

Publik: 8181

Om man vill vara sig själv för en stund.

Lördagen den 2 augusti klockan är strax efter 0500 på morgonen när vår bil rullar norrut med slutdestinationen Sundsvall. Drygt tio timmar senare rullar vi in i Allsvenskans nordligaste stad och efter att ha checkat in på hotellet och en utsökt middag är det dags för en kubbturering med GIF Sundsvalls Supporterklubb Patronerna. Det hade regnat under större delen av dagen men lagom till kvällen så blev vädret bättre och vi hälsades hjärtligt välkomna. Kort därefter var det slut med gästvänligheten (i varje fall temporärt) och vi fick oss en rejäl lektion i hur man spelar kubb. Vi fick skylla på den långa resan och myggen, men lovade samtidigt att bjuda på revansch nästa dag genom att ta 3 poäng. Kvällen avslutades långt in på natten i Patronernas lokal Club Leif där det bjöds på gemytlig stämning och som brukligt diverse skrönor

Matchdags och HIF ställer upp med en för dagen nykomponerad 4-3-2-1 uppställning. Med endast Gustaf Andersson på topp och ett GIF Sundsvall utan något större självförtroende visade det sig bli en ganska händselös tillställning. Desto roligare blev det då Mattias Lindström förvaltade en straff i den 26:e minuten och gav di röe ledningen med 1-0. En ledning som också stod sig matchen ut, trots att vi avslutade matchen med endast tio man efter att Ulrik Jansson blivit utvisad i den 65:e minuten. Det rädde glada miner efter slutsignalen bland de tillresta Helsingborgarna, dels för segern men även för att samtliga spelare, samt Helsingborgs IF ordförande Sten-Inge Fredin var framme och tackade de tillresta supportrarna efter matchen, ett mycket uppskattat initiativ. Segern firades lite senare under söndagskvällen på en restaurang i närheten och då tillsammans med delar utav spelartruppen samt en del Sundsvallssupportrar.

Morgonen efter var det så dags för utcheckning och hemfärd och kanske hade segerfirandet från kvällen innan en del skuld i att vi inte kom iväg förrän vid 10-tiden... och nu blev det plötsligt bråttom hem... varför kanske ni undrar? Jo, HIF:s reservlag spelade mot BK Häcken på Olympia kl. 1800. (tack för applåderna vid vår ankomst)

Tack till samtliga som tog sig till Sundsvall för att följa HIF, även tack till alla Sundsvallsbor för Er gästvänlighet. Vi ser redan nu fram emot nästa års drabbning.

GIF Sundsvall-Helsingborgs IF 0-1 (0-1)

0-1 Mattias Lindström (26)

Varningar

GIF Sundsvall: J Cedergren, K Ståhl, J Wallerstedt

Utvisningar

Helsingborgs IF: U Jansson (65)

Domare: Jonas Eriksson

Publik: 6202

Sillstryparna äntrar Olympia.

Denna match lämnade inte många goda minnen, snarare tvingades man ytterligare en gång denna säsong bevittna uselt spel och återigen notera en hemmaförlust. Felpassningar, lågt tempo och en imponerande defensiv var talande för de första 45 minuterna.

Peter Svärth fortsatte med samma uppställning 4-2-3-1 som varit ett vinnande recept i Sundsvall men på hemmaplan mot IFK Göteborg såg det stundtals pinsamt ut med endast en ensam och förgäves löpande Gustaf Andersson på topp.

Patric Andersson smällde in 1-0 till gästerna i den 64:e minuten efter att ha blivit lämnad ensam i ett uppflyttande Helsingborgsförsvär. Diskussioner följde efteråt gällande en offsidessituation då en hemätvändande Göteborgsanfallare klart var offside, men domaren gjorde bedömningen att han ej påverkat spelet. Som om inte bedrävelsen var nog dröjde det inte mer än 16 minuter till innan gästerna hade spätt på till 2-0 och ännu en hemmaförlust kunde konstateras.

Helsingborgs IF-IFK Göteborg 0-2 (0-0)

0-1 Patric Andersson (64)

0-2 Mamadou Diallo (80)

Varningar

Helsingborgs IF: M Fribrock

IFK Göteborg: M Erlingmark, H Mild, M Johansson

Domare: Stefan Johannesson

Publik: 10037

På besök i Talibanernas land (2003-08-17)

Så hade det då åter igen blivit dags att besöka Örebro och Eyravallen som inför denna säsong hade byggts om. Ena läktaren var nu totalt ombyggd och nere på plan hade man ersatt det vanliga gräset med ett konstgräs, vilket gör att spelet blir betydligt fortare än normalt. Kärnan hade skrapat ihop en 50-manna buss och Raggeline som blivit inbjudna av Kubanerna (Örebros supporterklubb) var ca 35 man och tillsammans med annat löst folk så var bortasektionen visserligen långt ifrån välfylld men ändå hyfsad representerad av Helsingborgare.

HIF hade inför matchen valt att ställa upp men en klassisk 4-4-2 uppställning med gamle trotjänaren Hasse Eklund på topp tillsammans med Gustaf Andersson. Detta till trots var det ÖSK istället för HIF som chocköppnade med att ta ledningen redan i den sjunde minuten. Per Gawelin för dagen uppflyttad som forward tog vara på matchens första riktiga målchans och ÖSK som kritiserats hårt i media för att vara ett tråkigt lag ville verkligen ge svar på tal. Helsingborg ville inte vara sämre utan kvitterade endast åtta minuter senare, målet som prickades in av Gustaf Andersson var nästintill identiskt med Örebros ledningsmål. Detta är tydligen inte Helsingborgs år och bara två minuter efter kvitteringen hade Per Gawelin ånyo gett Örebro ledningen med 2-1 och även om HIF var nära att kvittera i slutet på matchen så var det en ledning som stod sig matchen ut. Positivt var att Mikael Hansson fick göra allsvensk comeback genom ett inlägg i andra halvlek. Ironiskt nog så var det på samma arena som han ett år tidigare fick bäras ut ifrån, då en viss Fredrik Nordback vårdslöst tacklat honom sönder och samman, ett scenario som flera befarade skulle kunna hända igen.

Värt att notera från denna resa var att det för första gången då jag besökt Örebro var fint väder, nästintill för varmt för att kolla på fotboll, den gassande solen gjorde att man kände sig lätt yr när väl matchen var slut. Vidare kommer jag aldrig mer att inhandla en korv eller någon annan typ av mat på Eyravallen då jag efter bara ett par kilometers färd med bussen, i samband med ett stopp på en Shellmack passade på att "leverera". Två ramlösa senare så var man åter på benen och sju timmars bussresa senare var man åter redo för en ny arbetsdag.

Örebro SK-Helsingborgs IF 2-1 (2-1)

1-0 Per Gawelin (7)
1-1 Gustaf Andersson (15)
2-1 Per Gawelin (17)

Varningar

Örebro SK: C Pozniak

Domare: Peter Fröjdfeldt

Publik: 7029

Cheer up Richard Money (2003-08-24)

Hemmamatch på Olympia mot AIK från Solna brukar alltid innebära tuffa fighter och tyvärr alltför ofta sluta med seger för gästerna, denna gången slutade det dock på annat vis.

Matchen började i ett högt tempo och redan i den andra minuten hade Christoffer Andersson träffat gästernas ribba med ett långskott. AIK kändes långt ifrån ofarliga även om HIF skapade flest chanser. Hasse Eklund hade ett bra läge som AIK-målvakten räddade till en resultatlös hörna, men Hasse skulle få en chans till redan i den 18:e minuten och denna gång fri med Håkan Svensson gjorde den gamle skyttekungen inget misstag, 1-0 till HIF. Gästernas Mats Rubarth bekräftade alla farhågor om bristande intelligens när han först liggande sparkade till Mikael Gustafsson och drog på sig en varning för att sen bara ett par minuter senare fullfölja en glidackling mot en utrusande Conny Rosén. Dagens domare Anders Frisk hade inget annat val än att fiska upp det röda kortet och visa ut honom. Med tio man på plan blev AIK tillbakapressade och Mattias Lindström kunde strax därefter öka på hemmalagets ledning till 2-0, ett resultat som stod sig halvleken ut.

Andra halvlek var inte mer än ett par minuter gammal när Tommi Grönlund skulle rensa undan en boll i eget straffområde. Tyvärr blev det inte bättre än att han träffade Benjamin Kibebe i ändan och bollen studsade in bakom en totalt ställd Conny Rosén. 2-1 och AIK var åter med i matchen på allvar. Matchen svängde rätt rejält och båda lagen skapade rätt många målchanser men när Christoffer Andersson väl i den 57:e minuten mötte Lindströms inlägg perfekt och utökade till 3-1 så var matchen i det närmaste avgjord. I takt med att AIK supportrarna sedan ägnade sig åt att sparka ner alla reklamskyltar i deras närhet, så ökade HIF på med såväl 4-1 genom Lindström och sen lite senare med 5-1 genom matchens lirare Gustaf Andersson och förnedringen var total.

Helsingborgs IF-AIK 5-1 (2-0)

1-0 Hans Eklund (18)
2-0 Mattias Lindström (36)
2-1 Benjamin Kibebe (48)
3-1 Christoffer Andersson (57)
4-1 Mattias Lindström (65)
5-1 Gustaf Andersson (90)

Varningar

Helsingborgs IF: K Rasmussen

Utvisningar

AIK: M Rubarth (31)

Domare: Anders Frisk

Publik: 9513

Enköpings SK – Helsingborgs IF (2003-08-31)

Sveriges närmaste stad Enköping stod som värd för den sista matchen i augusti. En buss med förväntansfulla och revanschsugna skåningar dök upp vid 13-tiden vid Pub Oliven för att värma upp med mat & dryck. Speciellt glädjande var det att ca lika många hade anslutit från Stockholm, Borlänge, Sundsvall etc. Lagom till vår ankomst till staden började regnet falla men som tur var så upphörde det i samma sekund som dagens domare Jonas Eriksson blåste igång matchen.

Matchen ja – vad skall man egentligen säga. Ingenting hände egentligen under den första kvarten. Det var först när ESK:s Radulovic på egen hand beslöt sig tillföra HIF-spelarna en del skador, tre minuter och två dåliga tacklingar senare konstaterade vi att matchuret stod på minut 16 när det röda kortet åkte fram och så vore de bara tio. Enköping som även med fullt manskap på banan haft svårt att ta poäng i allsvenskan verkade också inse hopplösheten och det dröjde inte mer än en kvart innan forne skyttekungen Hasse Eklund gjort såväl 0-1, som 0-2.

När andra halvlek drog igång så ersattes Hasse Eklund av Tiago Perreira men denne hade svårt att finna sin plats och även om han kom igenom ett par gånger lyckades han ej förvalta någon av sina chanser. Dessutom var han lite väl målkåt när Mattias Lindström iskallt lobbade in 3-0, trodde vi, men Tiago stötte in den på mållinjen och istället blåste domaren av för offside.

Mest uppskattat från denna eftermiddag var nog ändå att delar av HIF-styrelsen kom upp och snackade lite med de tillresta innan matchen, samt Fredrik Elgström i ESK-tröja tack till oss i klacken efter matchen. Sveriges närmaste stad – 8 timmar med buss – ja det vetet fan hur man löser den ekvationen ?

Enköpings SK-Helsingborgs IF 0-2 (0-2)

0-1 Hans Eklund (31)

0-2 Hans Eklund (33)

Varningar

Enköpings SK: R Radulovic

Helsingborgs IF: G Andersson

Utvisningar

Enköpings SK: R Radulovic (16)

Domare: Jonas Eriksson

Publik: 2457

Årets andra derby (2003-09-15)

Så hade det då återigen blivit dags för derby. Hysterin inför matchen var som vanligt hög från båda hållen, di blåe tyckte sig få för få biljetter i förhållande till efterfrågan, di röe å andra sidan ansåg att motståndarna redan fått för många, det lovades utsålt på Olympia.

Nu skall det tilläggas att de flesta tycks gilla det här med folkfester, utsålt och derby – jag gör det inte. Jag lyckas aldrig sova en hel natt under samma vecka som det nalkas derby, på dagtid oroar jag mig konstant över det kommande resultatet och skammen som skall komma efter förlusten. För det skall villigt erkännas att vi aldrig vunnit ett derby i mina drömmar, den dagen det inträffar så kanske jag ändrar åsikt men fram till dess så gäller det att ha spypåsen med sig varthän man går.

Klockan var 1900 när Borlängesonen Leif Sundell blåste igång ännu ett Skånederby. Helsingborgs IF var närmast ute efter revansch efter att ha blivit förnedrade tidigare i år nere på Erich Honnecker stadion och Malmö FF hade ännu ej gett upp guldjakten. Första halvlek blev intensiv men ändå ganska trevlig och det skapades gott om chanser från båda hållen. HIF ställde för dagen upp med ett nykomponerat innermittfält bestående av Karisik/Rezende och denna kombinationen visade sig vara lyckad och kommer säkerligen att få starta i flertalet matcher såväl i höst som under nästa säsong. Gustaf Andersson kom närmast för di röe och Peter Ijeh var ständigt ett hot på topp hos di blåe, men 0-0 stod sig efter de första fyrtiofem minuterna.

Starten av andra halvlek försenades med ca tio minuter då panik utbröt bland de tillresta Malmösupportrarna efter att bengaler och rökbomber tänts. Dessa hade sedan tagit fyr i flaggor och annat material på läktaren och farlig rök utsöndrades. Det dröjde ända fram till att tränaren och evigt kisande Tom Prahl fick gå fram och uppmana de sina att skärpa till sig. Till slut så kom då matchen igång men skammen var ett faktum och böterna som kommer att tilldelas lär säkerligen kosta mer än det smakade. Tom Kvällsposten lär ha svårt att mörka den fadäsen.

Till slut så kom då andra halvlek igång och den visade sig bli minst lika spännande som den första. Peter Ijeh hade ett jätteläge men sköt utanför och Hasse Eklund träffade stolpen med sin språngnick men närmare än så kom ingen av lagen och mötet slutade rättvist med ett oavgjort resultat, även om 3-3 förmodligen hade speglat matchen mer än 0-0.

Värt att notera från denna match är att Brasilianska lånet Tiago Ferreira enligt uppgift skall ha gått in och duschat innan slutsignalen ljudit, samt att detta skall ha varit en stor orsak till att han och klubben därefter valt att gå skilda vägar.

Hade inte kvällspressen i Malmö nog med problem att försöka hitta nyheter nu när deras upphaussade fans gjort bort sig, så avslöjades det även att Peter Ijeh blivit mordhotad av sina egna fans – två gånger, då han enligt uppgift inte var nöjd med sitt nuvarande kontrakt.

Helsingborgs IF-Malmö FF 0-0 (0-0)

Varningar

Helsingborgs IF: C Resende

Malmö FF: T Olsson

Domare: Leif Sundell

Publik: 15460

Derbyna duggar tätt (2003-09-23)

Senaste mötet mellan Landskrona Bois och Helsingborgs IF renderade i ett rejält uppsving för ena laget och ett pinsamt minne för det andra. Nu, 1,5 år senare var det då åter dags för det lilla Skånederbyt. Årets första möte som spelades på Olympia hade slutat med ett rättvist oavgjort resultat och förhoppningarna om en revansch för föregående års fiasko var goda.

Matchstart och Landskrona tar tag i matchen direkt. Helsingborgsspelarna verkar inte ha vaknat trots domarens pipa som ljud exakt klockan 1900 denna kyliga septemberkväll. Nu lyckades som tur är Landskronaiterna förvalta någon utav de 3 målchanser som de skapade under första kvarten. Så i den 21:a minuten byter matchen karaktär efter att backarna Friberg/Torvaldsson skallat ihopa i det egna straffområdet, smällen tog så illa att den senare tvingades utgå. 21-åriga Jonny Lundberg ersatte och det visade sig tämligen omgående att denne inte höll samma klass som fd högaborgaren Torvaldsson och HIF började sakteligen ta över matchen mer och mer. I den 36:e minuten fick HIF en frispark i ett bra läge bara någon meter utanför straffområdet. Micke Gustafsson stegade fram och fick på en drömträff, en knorr som tom Beckham (alternativt Ulrik) hade varit nöjd med och 1-0 till gästerna var ett faktum. Bortaläktaren formligen exploderade i ett glädjerus och inte blev det sämre utav att Christoffer Andersson fyra minuter senare utökade ledningen till 2-0.

Mittfältet med ELDINEI (Eldin Karisik/Claudinei Resende) visade sig åter igen på sin bästa sida och detta par ser väldigt lovande ut inför vad som komma skall. Andra halvlek tog sin början och scenariot var sig likt från första halvlek, med HIF som styrande och ställande. Landskrona såg onekligen bleka ut och förmådde egentligen inte skapa någon riktigt farlig målchans. Istället var det Mattias Lindström som förvaltade en straff i den 74:e minuten och fastställde slutresultatet till 3-0. I samband med detta började också Landskronapubliken gå hem och revanschen var ett faktum. Den sista kvarten av matchen hördes den gamla Beatles sången "yellow submarine" ideligen från bortasektionen. Texten var något omformulerad:

***"Ni går upp – ni åker ner
ni går upp igen – och åker ner
ni går upp och åker ner – sen så ses vi aldrig mer
sista året i allsvenskan för Bois, i allsvenskan för Bois"***

Inför matchen hade någon roat sig med att leta igenom historieböckerna och kommit fram till att Helsingborgs IF i allsvenskan inte hade besegrat Landskrona Bois på bortaplan på 55 år. Det krävdes ingen dålig Tom Jones cover, inte heller någon pinsam t-shirt eller något evigt häcklande på diverse hemsidor. Klockan 2100 den 23/9-2003 konstaterade vi att ordningen nu är återställd och ännu ett kapitel nu är avslutat.

Landskrona BoIS-Helsingborgs IF 0-3 (0-2)

0-1 Mikael Gustavsson (36)
0-2 Christoffer Andersson (40)
0-3 Mattias Lindström (70)

Varningar

Landskrona BoIS: A Friberg
Helsingborgs IF: K Rasmussen

Domare: Anders Frisk - **Publik:** 7755

Läggmatch eller inte (2003-09-28)

Inför stundande omgång som innehöll matcherna Djurgårdens IF – Helsingborgs IF och Malmö FF – AIK hade diskussionerna om läggmatcher eskalerat rejält inom såväl media som supporterkreter. Många AIK:are sade sig välkomna en förlust mot Malmö FF om detta i sin tur ledde till att man på så sätt förhindrade Djurgården från att ta hem sitt andra raka SM-guld. Helsingborgarna å andra sidan ville definitivt inte vara med om att Malmö FF skulle passera Djurgården i tabellen och på så sätt ta hem sitt första guld sedan 1988. Känslorna i bussen var minst sagt delade när vi begav oss mot huvudstaden för tredje och sista gången denna säsong.

Om någon tidigare hade tvivlat på hur spelarna skulle agera så dröjde det inte länge förrän de fick svar på tal. HIF inledde som vanligt starkt defensivt men även med ett innovativt och varierande anfallsspel som stundtals försatte dubbelmästarna under stor press. Man radade upp ett par riktigt bra målchanser under den första halvleken och så här i efterhand kan man nog tycka att Gustaf Andersson borde förvaltat åtminstone en, eller två utav lägena han fick.

Djurgården fick jobba sig in i matchen och med stödet av de ca 13000 blåranderna på läktaren gjorde de sitt yttersta för att ställa Conny Rosén på prov, ett prov han klarade av galant och nöjda tillresta från Helsingborg kunde se sitt lag gå till halvtidsvilan med 0-0.

En kopp kaffe och en varm korv senare så blåste domaren igång den andra halvleken denna kylslagna afton. Helsingborg inledde den andra halvleken på samma sätt som man påbörjat den första. Med en säker defensiv tilläts man ställa om snabbt och kontra via kanterna, tyvärr höll sig ineffektiviteten i avsluten i sig. HIF:arnas oförmåga i att göra mål verkade tända Djurgården som så smått började ta över matchen och skapa den ena målchansen efter den andra. All heder åt såväl Conny Rosén och Andreas Isaksson som stod för den ena fantastiska räddningen efter den andra. Så i den 66:e minuten kom det oundvikliga, Tony Kuivasto kom högst upp på en precis slagen Kim Källström hörna, 1-0 till hemmalaget och stadion exploderade i ett förlösande jubel. Efter detta handlade det mest om Djurgården, de fortsatte med att skapa målchanser under resterande del av matchen. Dock inget som tenderade i några fler mål och trots allt kändes det rätt stabilt bakåt och med Conny Rosén som sista utpost. Även om ett oavgjort resultat troligen hade speglat matchen mer rättvist så grät man inga större tårar. Vid det här laget så borde ju guldtåget redan ha avgått från Malmö central.

En annan sak som är klart irriterande: Kim Källström – enligt min mening Sveriges mest lovande fotbollsspelare utmärkte sig återigen för andra saker än just sin briljanta speluppfattning. På senare tid har det varit mycket fokus på Kim och hans utbrott mot domare, motståndare som lett till ett antal varningar och avstängningar. I dagens match bjöd han på den ene filmningen efter den andra, sällan har jag skådat en sämre version av den döende svanen på en fotbollsplan. Att han bara bemödar sig med att i efterhand skälla på domaren gör bara situationen mer pinsam. Synd att en sån talang skall ta till sig italienerfasoner istället för att likt riktiga proffs bita ihop och kämpa vidare. Det är just egenskaper som målmedvetenhet och fighterhjärta som gör ett proffs och kanske är förklaringen inte svårare än så till att varför Sveriges största talang sedan Torbjörn Nilsson ännu inte tagit steget vidare ut i proffsvärlden.

Djurgårdens IF-Helsingborgs IF 1-0 (0-0)

1-0 Toni Kuivasto (66)

Varningar

Helsingborgs IF: C Resende, K Rasmussen, M Lindström

Domare: Leif Sundell - **Publik:** 13815

Återbesök till (s)örjans vall (2003-10-06)

Klockan var strax efter 1710 när bussen rullade från Idrottens Hus i Helsingborg med Örjans Vall i Halmstad som mål. En arena där väldigt få kvarlevande Helsingborgare kommer ihåg den senaste segern. Det har nu hunnit bli 66 år sedan vår senaste seger här. Kvällen är kylig och duggregnet ligger tätt över arenan, precis sådana förutsättningar som brukar ge en härlig inramning och bra stämning på läktaren. En kvart innan matchstart anländer så folket som varit ombord på buss nr 1. De har varmt upp på en pub inne i Halmstad och stämningen känns om än avslappnad både förväntansfull och laddad.

Matchstart och Helsingborgs IF chockstartar med en härlig offensiv. Redan efter 5 minuter har vi skapat ett par riktigt bra målchanser och det dröjer inte heller längre än till minut nummer 6 förrän vi tar ledningen. Målsumparen mot DIF – Gustaf Andersson – håller sig påpassligt framme i Halmstads straffområde och klipper in 1-0 efter en något rörig situation. Domaren hinner knappt blåsa igång matchen förrän det är dags igen, denna gången är det Hasse Eklund som tar tillvara på en skarvning från Christoffer Andersson och enkelt vickar in 2-0 till gästerna.

Givetvis var man glad över en 2-0 ledning på bortaplan mot HBK, men vanan trogen så är man ju pessimist. När man dessutom minns de två sista åren då vi också lett med 2-0, men tappat till 2-2 så kände man sig trots allt långt ifrån lugn. Föga överraskande, men desto mer beklagligt var det Jesper Janssons bakåtnick i den 12:e minuten som totalställde en utrusande Conny Rosén och reducerade åt HBK. Patrik Ingelsten, fö en utav få Halmstadspelare som får godkänt i kvällens match, kunde sedan i den 29:e minuten kvittera för hemmalaget. Detta efter att ha givits fritt spelrum av HIF-spelarna från halva mittplan och en bit in i straffområdet, skottet från nära håll otagbart för en upprörd Conny Rosén. 2-2 och allt som vanligt tänkte man medans regnet öste ner och halvtidsvilan närmade sig med stora steg. Då i den 43:e minuten ser man Gustaf Andersson påbörja en löpning en bra bit in på egna planhalvan, han har uppmärksammat en slarvig bakåtpassning från en Halmstadspelare som ställer egna backlinjen helt och med farten uppe hinner han enkelt förbi försvararna och rusar nu ensam mot Halmstads mål – en sträckt vrist – och bollen glider förbi Conny Johansson i Halmstadmålet. 3-2 till gästerna och nu frisas det som aldrig förr på läktaren, trenden är bruten och nu om någonsin är chanserna till seger goda.

Andra halvlek är inte mer än en minut gammal när Jesper Jansson tvingas utgå pga en huvudskada. Ersättaren Andreas Dahl går in på mittfältet samtidigt som Christoffer Andersson flyttas ner på backplats. I mitten på andra halvleken håller sig Gustaf Andersson påpassligt framme och stjälar bollen i anfallszon, varpå han fullbordar sitt hattrick och ökar på gästernas ledning till 4-2. Nu känns det definitivt avgjort och när man minuten senare byter ut Hans Eklund mot Jesper Jansson känns det som om mittfältet nu har den tyngd som behövs för att hålla resultatet de sista minuterna. I matchens sista minut tvingas även Andreas Dahl utgå pga en huvudskada och han ersatts till publikens jubel av Tobias Johansson. Strax därefter blåser domaren av och den första segern på Örjans Vall på 66 år är nu äntligen ett faktum. I samband med spelarnas tackning av publiken, tycker jag mig i ögonvrån se ”spöket” skamset smyga sig ut.

Lika roligt är det att notera att Hasse Eklund håller sin vana trogen med att göra mål på Örjans Vall och imponerande nog efter alla dessa år i allsvenskan så har han aldrig lämnat Halmstad mållös. Kanske något att tänka på för Svärth & Co till nästa år om man nu väljer att inte förlänga Hasses kontrakt och sista matchen för Helsingborgs del 2004 skulle bli borta mot Halmstad BK.

Halmstads BK-Helsingborgs IF 2-4 (2-3)

0-1 Gustaf Andersson (6), 0-2 Hans Eklund (7), 1-2 Självmål (12),
2-2 Patrik Ingelsten (29), 2-3 Gustaf Andersson (43), 2-4 Gustaf
Andersson (78)

Varningar

Halmstads BK: R Andersson
Helsingborgs IF: M Lindberg

Domare: Lars Kratz - **Publik:** 5137

Östers IF – Helsingborgs IF (2003-10-20)

Lägligt nog så hade man passat på att ta semester denna dag då resmålet var bestämt till Växjö. Resalternativen hade varit lite oklara på förhand och för oss som ville på pubbesök innan match blev planerna inte spikade förrän i sista sekund. En viss Herr Hundborg tog då tag i det hela och bokade vad som kom att kallas lantisbussen. Lantisbussen lämnade Helsingborg vid halv tre om jag inte minns helt fel och med ett par stopp på vägen skulle vi med lätthet anlända till den planerade puben ca 1,5 timme innan match. Eller rättare sagt, så var det i alla fall tänkt.

För att efter att ha besökt varenda håla i mellersta och nordöstra Skåne med upphämtningar i Klippan, Hässleholm, Kristianstad i kombination med en chaufför som trots sitt vägledningsprogram hade uppenbara problem att hitta rätt, anlade vi så äntligen till Växjö. Klockan hade nu blivit 18:20 (40 min innan matchstart) och vi tog oss med raska steg in i tipshallen där det blev en kall lager som gled ner på rekordtid. De andra bussarna som startat en timme senare från Helsingborg anslöt och tjugo minuter innan matchstart var vi hyfsat många som halsade pilsner. Efter att joggat ner för trapporna och nästintill sprungit ner L-Å Lagrell som var på väg in i tipshallen (när alla andra gick ut) anlade vi så till arenan.

Sången hördes tydligt från bortasektionen där ca 200 tillresta Helsingborgare stod och frös. Väntan varade inte mer än 21 minuter innan Mattias Lindström förlöste känslorna hos di röe, efter att ha snurrat friskt med Österförsvaret och prickskjutit 1-0 till gästerna. Endast 17 minuter senare tar sig högerbacken Mikael Gustafsson förbi på kanten och slår ett flackt skott (inlägg?) mot mål. En totalställd Björn Stringheim i Östermålet får ironiskt nog se bollen passera mellan sina ben och 2-0 till gästerna. Lite senare får gamle Österlegenden, nu Helsingborg, Hasse Eklund en jättechans att öka på till 3-0 men skottet gick över. 2-0 i halvtid och optimismen på bortasektionen gick ej att ta miste på.

Öster kom ut till andra halvleken som ett nytt lag och för första gången på egentligen hela matchen började de skapa målchanser. De fick vänta i tio minuter innan en av dessa chanser betalade sig. Reduceringen genom Dani Hamzo i den 55:e minuten gav Öster blodad tand och de började nu på allvar att ta över matchen, HIF såg väldigt bleka ut så här i början av den andra halvleken. I den 79:e minuten precis när man sitter och väntar på kvitteringen så får HIF en hörna som slås av Christian Järdler. Hörnan går direkt i mål och 3-1 till gästerna var lika ologiskt som ett faktum. Nu kändes matchen avgjord och de sista tio minuterna skulle handla mest om att försvara ledningen, eller rättare sagt det trodde man. Istället tar matchen en vändning som sällan skådats dess like. En viss Kanadensisk U20-landslagsspelare vid namn Atiba Hutchinson nöjer sig inte med att bara göra 2-3 i den 82:e minuten, han klipper även in kvitteringen i den 88:e och håller sen i allra sista minuten på att bli matchvinnare. Hade det inte varit för Jesper Janssons räddande tå hade nog Atibas lobb gått in under ribban och på tal om ribban så hade Andreas Ottosson en klockren träff i virket, precis innan domaren blåste av.

Östers IF-Helsingborgs IF 3-3 (0-2)

0-1 Mattias Lindström (21). 0-2 Mikael Gustavsson (38), 1-2 Dani Hamzo (55), 1-3 Christian Järdler (79), 2-3 Atiba Hutchinson (82), 3-3 Atiba Hutchinson (88)

Varningar

Östers IF: D Hamzo, A Ottosson

Helsingborgs IF: C Resende, K Rasmussen

Domare: Jonas Eriksson - **Publik:** 5339

Helsingborgs IF – Örgryte IS (2003-10-26)

Skulle man fått med sig tre poäng från Växjö samt avslutat med att slå ÖIS i sista hemmamatchen hade HIF slutat på fjärde plats i allsvenskan. En insats som med tanke på alla incidenter och skandaler under säsongen måste betecknas som klart godkänt, nu blev det ju tyvärr inte riktigt så.

Matchen som spelades en kylslagen lördagseftermiddag bjöd inte på något direkt värmande spel och egentligen hade det inte hänt så mycket innan Gustaf Andersson efter samspel med Hans Eklund gav hemmalaget ledningen med 1-0. Kvitteringen lät inte vänta på sig mer än fem minuter och det var Boyd Mwila som fick två chanser mot en chanslös Conny Rosén. Resterande del av halvleken var det bara Lindströms inlägg som slog knock på en ÖIS:are som var underhållande och 1-1 i paus kändes ganska rättvist.

Andra halvlek var bara en minut gammal när ÖIS tog ledningen. Kenneth Rasmussen gör en perfekt brytning nära det egna straffområdet, men sen stannar han helt sonika bara upp. Paulinho kom rusande och tog bollen varpå Kenneth fällde honom. Afonso ställde upp för att ta hand om den efterföljande frisparken. Afonso knorrade till och bolluslingen letade sig in i mål efter att första ha träffat stolpen. 1-2 var ett resultat som också stod sig matchen ut trots goda försök från såväl Karisik som Dahl.

Helsingborgs IF-Örgryte IS 1-2 (1-1)

1-0 Gustaf Andersson (29)

1-1 Boyd Mwila (35)

1-2 Afonso Alves (48)

Varningar

Örgryte IS: V Tomaz Jr, M Dahlin

Domare: Markus Strömbergsson

Publik: 7953

Med fem tappade poäng i de två avslutande matcherna slutade HIF istället på en 6:e plats i allsvenskan och säga vad man vill men efter att ha upplevt detta år så känns det ändå godkänt. För trots alla motgångar med skador på nyckelspelare, ekonomiska skandaler, bränder och försäljningen av 042-områdets egen Messias så lyckades vi ändå stå upp rätt bra. Spelarna visade dessutom prov på hög moral när de gemensamt enades om att gå ner i lön med 25% för att rädda klubbens ekonomi.

Egentligen var tanken att denna skrift skulle tryckas som en bok för att sedan finnas till försäljning, men pga tid och pengar som alltid är en bristvara när det gäller ideella föreningar så väljer jag istället att publicera den här. Förhoppningen är att desto fler får tillfälle att läsa den och Era kommentarer tas tacksamt emot i vår Gästbok.

Tack till alla spelare, ledare och supportrar som varit med under året och till stor del legat som grund till detta material. Ett lycka framöver till vill jag tillönska Lars Bakkerud, Hans Eklund, Ulrik Jansson, Tommi Grönlund och Mikael Hansson som ej erbjöds nya kontrakt.

Vi ses nästa år på Olympia, då på sektion 37.

Framgång är tillfälligt – lojalitet för evigt

Robert Schuller

© OCF - 2004